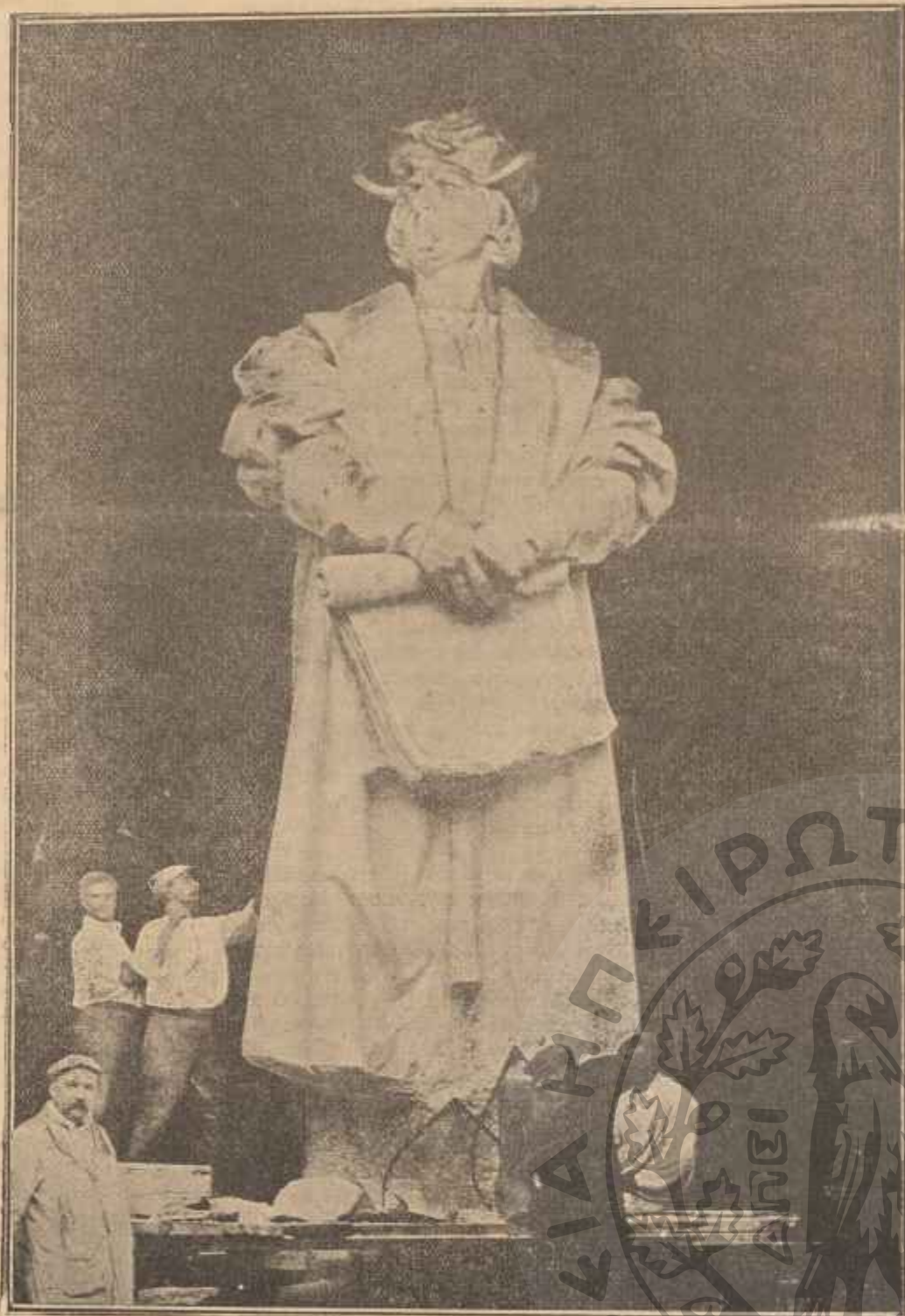

'Απ' Όλα

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

Ο ΚΟΛΩΣΣΑΙΟΣ ἈΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ.
ὁ ἀνεγερθεὶς τελευταῖον ἐν Βουένος Ἀϊρες τῆς Ἀργεντινῆς.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

ΕΠΙΧΑΙΡΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ

Η ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

ΚΑΙ Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Τὴν Γαλλίαν συγκινεῖ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐν ζήτημα. Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ εκπαιδευτικὰ προγράμματα διὰ τοῦ νόμου τοῦ ψηφισθέντος τὸ 1902 ἠλαφρύνθησαν πολὺ ἀπὸ τῆς λατινικῆς γλώσσης, τὴν ὅποιαν σχεδὸν κατήργουν. Τώρα ὅμως, κατόπιν ἐννεαστοῦς στερησεως, ἡ Γαλλικὴ ἀκαδημία καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ μεγάλοι φιλόλογοι τῆς Γαλλίας — φιλόλογοι ἔχῃ μὲ τὴν σημασίαν, τὴν ὅποιαν δίδομεν ἡμεῖς — ἀπεφασίαν νὰ συνάψωσι κυριολεκτικὸν ἀγῶνα πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς λατινικῆς γλώσσης εἰς τὰ προγράμματα τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως. Ἐν ὑπόμνημα, ὑπογεγραμμένον ὑφ' ὅλων τῶν ἀκαδημαϊκῶν, ὑπεβλήθη εἰς τὴν Κυβέρνησιν, δύο δὲ σύλλογοι, ὁ εἰς φιλολογικὰ καὶ ὁ ἄλλος πολιτικὰ, καταθέγοντες μεταξὺ τῶν μελῶν τὸν τοῦ διαπρεπεστέρους intellectuels τῆς Γαλλίας, συνειστέθησαν διὰ νὰ ἐπιτύγῃ τὴν ἐπαναφορὰν ταύτην. Ὁ τύπος ἐν Γαλλίᾳ βρίθκει ἀρθρῶν καὶ πραγματικῶν, αἱ ὅποιαι καταλήγουσι μὲ τὰς λέξεις ταύτας: Πρέπει νὰ ἐπανέλθῃ ἡ λατινικὴ γλῶσσα εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν, πρέπει νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν, τὴν ὅποιαν εἶχε.

Μεταξὺ τῶν ἀρθρογράφων ὁ ἀκαδημαϊκὸς Marcel Grenot, ὁ νεωτεριστικώτερος ἴσως τῶν συναδέλφων του, εἰς ἐν γαλλικὸν περιοδικὸν δημοσιεύει ἐκτενὲς καὶ θερμὸν ὑπὲρ τῆς λατινικῆς ἀρθρῶν. Φρονεῖ ὅτι ἡ παιδείας ἀνεῖ τῆς λατινικῆς γλώσσης εἶναι ἀτελής καὶ σχεδὸν χυδαία ὁ Γάλλος, διὰ νὰ ἐννοήσῃ, λέγει, καλὰ τὴν γλῶσσάν του, διὰ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὸ πνευμά της, διὰ νὰ δυνήθῃ νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν καλλονὴν της, πρέπει νὰ εἰσεύρῃ λατινικὰ, καὶ πολλὰ λατινικὰ μάλιστα, νὰ τὰ μάθῃ ὡς ζωντανὴν γλῶσσαν, διότι ἡ λατινικὴ δύναται νὰ καταστῇ ζῶσα γλῶσσα εὐθὺς ὡς ἡμεῖς θελήσωμεν. Καὶ καταλήγει:

«Μόνον μὲ τὸν τρόπον τοῦτον θὰ δυνήθωμεν ν' ἀποκτήσωμεν ἀληθῆ, πραγματικὴν καὶ ἐθνικὴν παιδείαν, τὴν ὅποιαν παραλόγως κατεστρέψαμεν, θέλοντες νὰ μιμηθώμεν τοὺς Γερμανοὺς. Τοὺς ἐμιμήθημεν μίαν φορὰν εἰ κακῶς καὶ ἀντιστρόφως. Ἐμιμήθημεν τὰ φαινομενικὰ σημεῖα τῆς ἐκπαιδεύσεως των, ἀντὶ νὰ μιμηθώμεν τὸ πνευμά των. Διότι, ἀν ὑπάρχῃ ἐκπαίδευσίς μὲ τάσεις καθαρῶς ἱστορικὰς καὶ προγονικὰς, ἡ παιδείας τῶν Γερμανῶν εἶναι ὑπὲρ πάσαν ἄλλην τοιαύτη. Ὑποθέσατε πρὸς στιγμὴν ὅτι ὑπὸ τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν καὶ ὑπὸ τὸ ὄφρος ἡ τὰς ρίζας αὐτῆς ἀναγνωρίζεται ἡ γλῶσσα λαοῦ τινος ἀρχαίου, ὁ ὅποιος ὑπῆρξεν ἰσχυρότερος τῶν λαῶν, μὲ ἱστορίαν λαμπράν καὶ θαυμασίαν φιλολογίαν νομίζετε ὅτι ἡ γλῶσσα τοῦ λαοῦ ἐκείνου δὲν θ' ἀπετέλει τὴν βάσιν τῆς γερμανικῆς παιδείας; Ἀ! φαντάζομαι τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους θὰ ἀπήγγελλεν ὁ Κάιζερ ἐκθειάζων

τὴν μελέτην τῆς γλώσσης ἐκείνης τῶν ἀρχαίων καὶ ἐνδόξων προγόνων!... Λοιπὸν ἡ σεβαστὴ γλῶσσα, ἡ ὅποια μᾶς συνδέει πρὸς ὅ,τι ὑπῆρξε πεπολιτισμένον, πρὸς τὸ παρελθόν, ἡ λατινικὴ γλῶσσα, ἡ ἀληθὺς μητρικὴ τῶν Γάλλων γλῶσσα, ἀπορρίπτεται παρ' ἡμῶν ὡς ἀχρηστὸς ἢ ἐπικίνδυνος κληρονομία... Ποῖος παραλογισμός! Ὅποια ἀνόητος ἀπώλεια δυνάμεως! Πρέπει ἐξάπαντος ἡ λατινικὴ γλῶσσα νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν, τὴν ὅποιαν εἶχε ἐν τὴν γαλλικὴν ἐκπαίδευσιν. Ἡ λατινικὴ εἶναι γλῶσσα ὡς ἅλλαι, μόνον δὲ διὰ τοῦ τρόπου, δι' οὗ τὴν διδάσκωμεν — ἴσως — εἶναι ἀξία νὰ ὀνομασθῇ νεκρά. Εἶναι ὅμως ἀθάνατος καὶ καθὼ ἀθάνατος πρέπει νὰ διδάσκηται ὡς ζῶσα».

Αὐτὰ γράφει ὁ Γάλλος ἀκαδημαϊκὸς τὸ ἐνδέκατον ἔτος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, τοῦ αἰῶνος τῶν ἀεροπλάνων, τῶν μηχανῶν καὶ τῆς φοβερᾶς πρακτικότητος. Τί θὰ ἔλεγον οἱ καλοθεληταὶ μᾶς ἂν καὶ πολλὸ διγλωττῶτα ἐλέγοντο περὶ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς, ἡ ὅποια ἐπὶ τέλους μᾶς ἀνῆκει πολὺ περισσότερον ἢ ἡ λατινικὴ εἰς τοὺς Γάλλους; Ὅσα μᾶς κατηγόρουσι ἐπὶ πατραγαθία καὶ ἀρχαιομανία καὶ θὰ μᾶς ἔφεραν πρόχειρα παραδείγματα τοὺς Γερμανοὺς καὶ τοὺς Γάλλους. Συνήθῃ ἀπαιτεῖται τῶν ἰδῶν των. Ἐν τούτοις ἰδοὺ τί λέγουσι οἱ Γάλλοι, ἰδοὺ τί πραγματικῶς εἶναι οἱ Γερμανοί.

ΑΡΧΙΟΦΙΛΟΣ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Κάποτε μᾶς φαίνεται, ὅτι βαδίζομεν εἰς ἓνα ὑπόγειον ὄρυον, τὸν ὅποιον τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς λυχνίας μᾶς παρουσιάζει κατοικήσιμον, ἡρεμὸν, καὶ μάλιστα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κομψότατα ἐπεστρωμένον μὲ ἀνθή, δίστικτον ἀπὸ πολυτίμους λίθους, μὲ ἀπομακρυσμένας, ἀλλ' ἀσφαλεῖς καὶ βεβαίας ἐξόδους.

Αἶφνης ὅμως μέρος ἐκ τοῦ θόλου τοῦ ὑπογείου αὐτοῦ ὄρυος καταπίπτει... καὶ ἓνα κοῦμα ἡλίου εἰσέρχεται: Ἀποκάλυψις ἀπτόμοτος, εἰδεχθῆς καὶ ἀποτρόπαιος! Τὰ ἀνθή δὲν ἦσαν ἄλλο, εἰμὴ ἑρπετά, οἱ πολυτίμοι λίθοι, ἐκροαὶ γλοιώδεις καὶ αἱ ἀσφαλεῖς ἐξοδοὶ καταδόθραι.

Ὡ! τότε, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, πόσον θὰ ἐπεθύμει τις νὰ φύγῃ γρήγορα! ἔξω! ἐπάνω! Ἀλλὰ δὲν ἀνακαλύπτει γύρω του, ὅπου καὶ ἂν εἰσαγάγῃ τὴν κεφαλὴν, τὰς χεῖρας, εἰμὴ πλῆθος τοιχοματῶν εἰρωνικῶς ὕφουμένων... τοίχους! τοίχους! τοίχους!

Κάποτε!...

ΙΟΥΛΙΑ Ι. ΚΑΡΡΑΝ

ΤΟ ΡΟΔΟΝ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Ὁ ὁράων τοῦτο τῆς ἐποχῆς ἄνθος, ὅπου φύεται, ἔχει ἐνθουσιάζει ὅλους τοὺς ποιητὰς, οἱ ὁποῖοι μὲ διαφορὰς μύθους καὶ παραδόσεις τὸ ἐγκωμιάσαν, τὸ ἔθεοποίησαν καὶ τὸ ἀνεβίβασαν μέχρις ἐβδόμου οὐρανοῦ.

Ἀπὸ τοῦ Ἀνακρέοντος μέχρι τῶν σημερινῶν ποιητῶν μᾶς ὀνομασθῇ **ἄνθος ἐρώτων, βασιλεὺς τῶν ἀνθέων** καὶ χίλια ἄλλαι τῷ ἀπεδόθησαν ὀνομασίαι.

Οἱ Ρωμαῖοι ὑπεργράσαν τὰ ρόδα.

Ἡ Κλεοπάτρα, εἰς ἐν ἐκ τῶν θαυμασίων καὶ πολυτελεστάτων συμποσίων της, ὑπεδέχθη τὸν Ἀντώνιον εἰς αἶθουσάν, τῆς ὁποίας τὸ δάπεδον ἦτο στρωμένον μὲ παχύττον στρώμα ἐνδοκατάτων πετάλων ρόδων.

Φαίνεται δὲ ὅτι ἔκκειν εἰς τὸν Ἀντώνιον τὴν μεγάλην ταύτην ἐκπλήξιν, διότι ἐγνώριζε τὴν ὑπερβολικὴν πρὸς τὰ ρόδα ἀγάπην του, ἀφοῦ, κατὰ τὴν ἱστορίαν, ὁ Ἀντώνιος ἀποθνήσκων παρεκάλεσεν ὅπως τὸν τάφον του περιοράνουν μὲ τριαντάφυλλα.

Ἀλλὰ καὶ ὡς δείγμα τῆς γενναϊότητος καὶ τῆς στρατηγικῆς ἱκανότητος τῶν Ρωμαίων στρατηγῶν ἐπετρέπετο νὰ χωρεθῇ εἰς τὰς ἀσπίδας τῶν ρόδων, κατόπιν ὅμως νίκης εἰς ἐνδοξὸν τινα μάχην.

Πρὸς δέ, οἱ ἀριστοκράται καὶ ὁ πατριάρχης τῆς Ρώμης εἰθεόρουν προσφιλεῖς ἄρωμα τὸ ροδόλαιον καὶ ἕτερον τι ἀπόσταγμα ἐκ ρόδων.

Καὶ κατὰ τὸν μεσαῖον εἰς τὸν πόλεμον τῶν δύο ρόδων, τὸ χωριζόμενον ἄνθος ἐχρησίμευεν ὡς διακριτικὸν σήμειον τῶν ἀντιμαχομένων.

Ἐκτός τῶν πολλῶν γνωστῶν μύθων, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀφωρομμένοι εἰς τὸ ρόδον, ἀραιότατος εἶναι καὶ ὁ ἔξῃς τοῦ Πέρσου ποιητοῦ Ἄττερ:

Τὰ πτηνὰ ὅλα προσέρχονται ἡμέραν τινὰ ἐνώπιον τοῦ Σολομῶντος καὶ παραπονοῦνται διότι ἡ ἀηδὼν μὲ τὸ νικητικόν της φῶμα διαταράττει τὴν ἡσυχίαν των.

Ὁ Σολομὼν συγκινεῖται καὶ δίδει δίκαιον εἰς τὴν ἀηδὼνα, ὅταν αἰσθῇ, ὅτι τὸ καλλικέλαδον πτηνόν, τρελλὸν ἀπὸ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν βασιλεῖα τῶν ἀνθέων, τὸ τριαντάφυλλον, ἀγρυπνεῖ καθ' ὅλην τὴν νύκτα καὶ ψάλλει τὸν πρὸς αὐτὸ παραφορὸν ἑρωτὰ του.

Κατὰ τινα ἀνατολικὴν παραδοσιν, τὰ ρόδα ἀνεφύησαν ἀπὸ τὸν ἰδρώτα τοῦ Μωάμεθ, ἐνεκα δὲ τούτου οἱ Τούρκοι οὐδέποτε πατοῦν ροδοπέταλον, οὔτε ἀνέχονται ρόδον πεταγμένον κατὰ γῆς.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἀνατολικοὶ λαοὶ κατ' ἄλλον τρόπον ἔθεοποίησαν τὸ ἄριστον τῶν ἀνθέων.

Ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ἀγαθῶν νεανίδων τῶν λαῶν τούτων, ὡς σημεῖον τῆς εἰς τὸν οὐρανὸν τάφον προώρους ἐκλιταύσεως παρθένου, γλύφεται ρόδον.

ΑΝΝΕΤ. Φ. ΚΗΝΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΖΗΝ

Τὸν βλέπομεν τακτικὰ νὰ ἐρχεται καθε βράδυ εἰς τὸ καφετεῖον καὶ νὰ πλησιάζῃ τὸ τραπέζι μᾶς. Μᾶς χαίρετ' καὶ λαμβάνει δυο-τρεις ἀπὸ τὰς κρημασιμένας ἐφημερίδας καὶ δοθίως τὰς διαβάζει. Εἶναι πάντοτε βιαστικῶς καὶ ποτὲ δὲν κάθεται δι' ἓνα λεπτόν. Νομίζει καὶ ὅτι ἔβαλεν ὄγκον ποτὲ του νὰ μὴ ἔλθῃ εἰς ἐπιφάν με καθέλευν καφετεῖον.

— Τί νέα, Μιχαλάκη; τὸν ἐρωτῶμεν.

— Αὔριο θὰ σὰς τὰ πῶ, μᾶς ἀπαντᾷ καὶ βλέπει τὸ ὥρολόγι του. Τώρα δὲν ἔχω καιρὸν. Μὲ περιμένουν εἰς κάποιον ἐπίσημον δείπνον. Σήμερα ὅμως ὁκατώθηκα διὰ νὰ προφθάσω. Πρὸ τοῦ γεύματος εἶχον συνέντευξιν διὰ μίαν σπουδαίαν ὑπόθεσιν μὲ τὸν ὑπουργόν, εἰς τὸν ὅποιον συνεστήθην ἀπὸ τὸν φίλον μου βουλευτήν. Ἐπειτα μὲ ἐκάρτησαν εἰς τὸ γέμια κάποιος γνωστός μου τραπέζιτης, μὲ τὸν ὅποιον ἔδωκα συμφωνίαν διὰ μίαν λαμπρὰν ἐπιχείρησιν. Μετὰ ταῦτα εἶχα συνέντευξιν μὲ τὸν πατέρα κάποιος κόρης, τὴν ὅποιαν μὲ προέβουν ὡς νύμφην. Τώρα ἔρχομαι—ἐδῶ χαμογελᾷ—ἀπὸ κάποια συνέντευξιν, εἰς τὴν ὅποιαν διήλθον στιγμὰς γλυκυτάτας...

— Ἀ, ἂ, ἐρωτήσῃ λοιπὸν συνέντευξιν, τὸν ἐρωτῶμεν μὲ περιέργειαν.

— Καὶ τώρα, ἐξακολουθεῖ ἐκείνος μειδιῶν χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, βιάζομαι διὰ κάποιον ἐπίσημον δείπνον. Χαίρετε, κύριε.

— Καλὴν ὁρεξίν καὶ νὰ μᾶς ἐνθυμῇσαι, κύριε Μιχαλάκη.

Ἡ ἀμεμπτὸς ἐνθυμίασις του, καὶ πρὸ πάντων ἡ σοβαρότης τῶν λόγων του, μᾶς ἔκαιον νὰ τρέφομεν ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς λόγους του.

Ἐνας ὅμως πυρραυστικὸς ροιμὸς, εἰς τὸν ὅποιον τίποτε δὲν σημαίνειν αἰπὰ, μὰ βραδύα μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Μιχαλάκη μᾶς εἶπε:

— Βρε παιδιὰ, τοῦ Μιχαλάκη αἱ δουλιές δὲν εἶναι παστερεῖς. Θὰ τὸ ἀποδείξω.

Καὶ τὸν παρηκολούθησεν ἀπὸ μακριὰ. Ἦμεις ἔμεινামεν ἀναμένοντες τὸ ἀποτέλεσμα.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐπέστρεψεν ἰδρωμένος, λαχανιασμένος καὶ ἔπρεσεν ἐπάνω εἰς μίαν καθέλευν.

— Ὁ! Μ' ἐσκώτωσεν ὁ ἀθεόφορος μὲ τὸ περπάτημα.

Ἦμεις τὸν ἠρωτήσαμεν μὲ περιέργειαν:

— Εἶδες τὸ σπουδαῖον δείπνον; Σ' ἔπρε μὰς του; Εἶχε πολὺν κόσμον; Θὰ ἦτο ἐκτασιν.

Παρ' ὅλην τὴν κούρασίν του ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Τί δείπνον καὶ ξεδείπνον, ἀδελφί μου. Αὐτὸς ἦρε δρόμο τοῦλάχιστον μᾶς ὥρας, ἵστάθηκε στὸ τραπέζι ἐνὸς μικροῦ μπακαλίκου καὶ παρήγγειλε... πατσὴν!

Ἦμεις ἐγελίσσαμεν μὲ τὴν πονηρίαν τοῦ ρεκλαμαδόρου Μιχαλάκη.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τοσοῦ! νύκτος εἰς τὸ καφετεῖον.

— Καλὴν ἑσπέραν σας, κύριε.

— Γεῦ! σου, κύριε Μιχαλάκη. Τί νέα;

— Σήμερα δὲν εἶδα τὸν φίλον μου βουλευτήν διὰ νὰ μὰθω.

Ἐβγαλε καὶ εἶδε τὸ ὥρολόγι του καὶ ἐάνηος νὰ φύγῃ.

— Δὲν κάθεται ὀλίγο;

— Ὁχι, εὐχαριστῶ. Ἐχὼ κάποιαν νέαν συνέντευξιν.

Ἐμειδίσας, μᾶς ἐχαίρετ' καὶ ἔφυγε.

Φαίνεται ὁ μπακαλὶς κατὰ νέον τρόπον θὰ μαγειρεύῃ τὸν μπατσάν.

Ὁ Μιχαλάκης δὲν ἠνένησι ποτὲ ὅτι γνωρίζομεν τὸ μυστικόν του καὶ ἡ ἱστορία αὐτῆς ἐπαναλαμβάνεται καθε βράδυ πρὸς γενικὴν θυμυδίαν.

Καὶ ὅμως κατὰ βάθος εἶναι εὐτυχὴς ἄνθρωπος αὐτός. Διότι, ἀπατῶν τὸν κόσμον, ἀπατᾷ τὸν ἑαυτὸν του συγχρόνως, καὶ νομίζων ὅτι παρενρίσκειται εἰς σπουδαία συμπόσια καὶ τσαῖ, ὅτι ἔχει συνεντεύξεις πολιτικὰς καὶ ἐρωτικὰς, ἀρκεῖται τρώγων ἡσυχίαν τὸν πατσὴν κάποιον μακρυνοῦ μπακαλῆ. Καὶ αὐτὸ εἶναι εἰς τρόπον βίου.

Πόσοι τῶν ἀνθρώπων θὰ ἐπεθύμουν εἶσι εὐκαίαν νὰ ἐπραγματοποιήσουν τὰ ὄνειρά των, ὅταν κατ' ἄλλον τρόπον εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον!

ΝΙΚΟΣ ΝΟΥΛΗΣ

'Ασ' Όλα

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ, ΤΕΧΝΑΙ

Ἡ φθίσις θεραπεύεται; Μιχαλάκη ἀπαντῶν οἱ ἱατροὶ Μαρτυνίνα καὶ Ντεπάρ. Ἡ φοβερὰ αὐτὴ νόσος, ἡ ὁποία τὸν ἀνθρωπίνον μαστίζει τὴν ἀνθρωπότητα, παθεῖ πλέον νὰ εἶναι διὰ τὴν ἐπιστήμην ἀπρόσλητος, δοκιμάζεται καὶ ὡς τῶσαι ἄλλαι καὶ μάλιστα πολὺ ἀποτελεσματικῶς. Κατὰ τοὺς ἀνατολικοὺς ἱατροὺς, ὁ ἐν Βουλγαρίᾳ ἱατρὸς ἐπίσης Σενδερὸν ἀνεκάλυψε σκευασμὸν ἐν menthol καὶ iodine, ἡ ὁποία δι' ἐνέαν ἐισαχθέντα εἰς τὸν ὀργανισμὸν κατεστρεφέτω ὡς μισαβίαι τῆς ἀνιμονικῆς φθιστικότητος. Ὁ σκευασμὸς αὗτος ἐκτὸς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς θεραπείας καταστρεφόνται, οἱ δὲ βαρβαροὶ ἐκείνην μέσας χάνασι τὴν διαφωτιστικὴν ἐνέργειάν των. Ἡ θεραπεία Μιχαλάκη τριάνοντα συνεχῶς ἡμέρας, ἔδωκε δὲ λαμπρότατα ἀποτελέσματα καὶ εἰς περιπτώσεις ἠγριαύτους λαρυγγίτιδος, ἢ ἐκτετατοῦ μέχρι τοῦ ἀσφαλεῖς θανατηφόρου. Εἶπε ὁ αὐτὸς μᾶς νὰ καταγάγῃ τὸ καίριον κλῆμα κατὰ τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἐκθροῦ τῆς ζωῆς.

Εἰς θαλάσσιος κολοσσὸς καθειλύνθη πρὸ τινων ἡμερῶν εἰς Belfast, ὀνομασθεῖς 'Titanic'. Εἶναι τὸ μεγαλύτερον ἐμπορικὸν ἀτμοπλοῖον τοῦ κόσμου, ἔχει μήκος 268 μέτρων καὶ δύναται νὰ περὶλάβῃ 2400 ἐπιβάτας.

Οἱ κατακτηταὶ τοῦ ἀέρος ἐπληθύνθησαν, τὰ ἀεροπλάνα θὰ διασχίζωσι πλέον τὸν οὐρανὸν τόσον πικρὰ, ὥς καὶ αἱ ἀμαεῖς καὶ τὰ αὐτοκίνητα εἰς τοὺς στενοὺς δρόμους μᾶς. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὰ ἀπλῶμεν καὶ μὲ μέσον ἐκκοινωνίας. Ὁ Lippman εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν ἀνεκοίνωσε μελέτην τοῦ Α. Seneque περὶ τοῦ ἀνευ σφύματος τηλεγράφου εἰς τὰ ἀεροπλάνα. Φαίνεται ὅτι ὁ ἀσφύματος πολὺ ταχέως θὰ ἐγκατασταθῇ καὶ εἰς αὐτὰ, ὁ ἀποδοσὴ δὲ πολλὰς ὠφελείας σχετικῶς μὲ τὰς ἐπιστημονικὰς καὶ στρατιωτικὰς ἐφευρήσεις, τὰς ὁποίας τὰ ἀεροπλάνα ἀναλαμβάνουσι.

Μετὰ τὸ ἀγώνισμα τῶν ἀεροπλάνων δρόμου Παρισιῶν—Μαδρίτης, τοῦ ὁποίου τὴν πρωτοβουλίαν ἔσχεν ἡ ἐφημερίδα 'Petit Parisien', εἰχομεν καὶ ἕτερον ἐπίσης μέγα ἀγώνισμα Παρισίων—Ρώμης—Τουρνίου, διοργανωθὲν ὑπὸ τῆς ἐφημερίδος 'Petit Journal'. Εἰς αὐτὸ ἔλαβον μέρος πολλοί, τὴν δὲ τετάρτην ἀπὸ τῆς ἀναχώρησεως ἡμέραν οἱ ἀεροδρόμοι εὐρίσκοντο ὡς ἔξης: Beaumont εἰς Ρώμην, Garros καὶ Frey εἰς Πίζαν, Vidart εἰς Νίκαιαν καὶ Kimmeling εἰς Brignoles. Ὁ Beaumont, ὅστις ἐφθάσε πρῶτος ἐν μέσῳ ἀπέφρον ἐνθουσιασμοῦ εἰς Ρώμην, εἶναι ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ὀνομάζεται δὲ πραγματικῶς Conneau, διότι τὸ Beaumont εἶναι ψευδώνυμον.

Ἡ ἀεροπλοία ἔχει καθ' ἐκαστὴν καὶ νέα θέματα. Ὁδὸς ἀγγέλλεται ἐκ Τουλόνος ὅτι, ἐνθ' ὅσο ἀξιωματικοὶ ἐπεξεργάζοντο ἀνέβησαν μὲ τὸ διπλῶνόν των, ἡ κινητήριος μηχανὴ ἐβλάβη καὶ τὸ μηχανήμα κατέπεσεν ἀποτόμως, θρασυθὲν καὶ πληγῶσαν πολὺν σφοδρὰς τοὺς ἀναβάτας. Καὶ τὸ δυστύχημα τοῦτο δὲν εἶναι τὸ μόνον, διότι καὶ ἐξ ἄλλων πόλεων τῆς Εὐρώπης ἀγγέλλονται παρόμοια. Ἐν τούτοις, φαίνεται ὅτι ὁ κόσμος πᾶς ἐσυνείθετο νὰ τὰ θεωρῇ φυσικά. Ἐτούτοις εἶναι ὁ κόσμος παρατηρεῖ κάποιος Γάλλος χρονογράφος, σφραγίζεται μόνον εἰς τὸ πρῶτον δυστύχημα, εἰς τὴν πρώτην θεωρίαν. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ πάθουν δεύτερα, οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον οἶκτον θὰ τῶν ἴδῃ!

Καὶ πάλιν ἡ ἀεροπλοία. Κατόπιν τῆς καταπληκτικῆς οὐ μόνον προόδου, ἀλλὰ καὶ θαυμάσιου τῶν ἀεροπλάνων, τὰ ὁποῖα ἀκόλουθως διερχοῦνται ὑπεροπιδόματα καὶ κατόπιν αὐτῶν σίνορα τῶν κρατῶν καὶ ἐνοικήτων, ὅπου θελήσουν, ἡ ἀεροπλοία ἀνακαταστήσῃ τὴν ἐπὶ τῇ ὁδοῦ νὰ δαθῇ κάποιον κλίμακον. Συνεπλήθη λοιπὸν ἀντιθέτως Νομικῶν Συμβουλίων, εἰς τὸ ὅποιον ἀντιπροσώπευον 11 κράτη. Τὸ Συμβούλιον τούτου θὰ ἀσπασθῇ περὶ πολλῶν σχετικῶς τῆς τοιαύτης ἐπισημίων, ἐκ τῶν περὶ ἐκείνων ἀποκαταστάσεων τῶν ἀεροπλάνων καὶ ὅλα τὰ κατὰ, περὶ τῆς ἐπικυρότητος αὐτῶν, περὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς καθόδου, περὶ τῶν ἀπορρινωμένων ὑμῶν καὶ περὶ πολλῶν ἄλλων. Τὸ Συμβούλιον ἔρχεται νὰ ἐργασθῇ τὸν πᾶν ὅπου ὁ ἀπορρινωτὴς ταχυτάτα ὥστε λαὸν προσεχόμενοι νομικοὶ θὰ ἔχουν νέον ἄξιωμα ἐν ὅψει των. Τὸ Ἀεροπλανικὸν Δίκαιον.

Εἰς τὴν Οὐρίαν Comptine ὁ Jules Claretie παρεστήσεν ἓν μελοδραμάκιον, τὴν 'Therèse', ὅπερ ἐκώμεται ἡ Missomel. Τὸ ἔργον τοῦτο παρεστάθη εἰς Monte Carlo, ἀποτέλεσμα δ' ἔξ ἴσου.

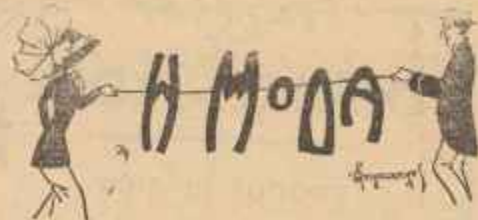
Χαριτισμός.

ΣΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

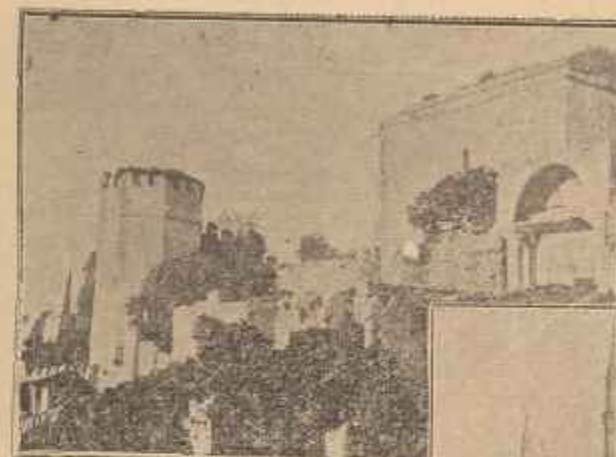
Τρέχει, περὶ τὸ καραβὶ
στὰ κατὰ γὰρ νερὰ
ἐκεῖ φίλῃ ἓνα πουλάκι
μὲ χάρι' ἀνοίγει τὰ πτερὰ.
Ὁ ναύτης πάνω στὸν ἰστό του
λύνει καὶ δένει τὰ σχοινιά
καὶ τραγουδεῖ μὲ τὴν καρδιά
τώρα π' ἀνοίξαν τὰ λιμένα.

Σὲ λίγο φθάνουν στὴν πατρίδα,
θαύρουν τὴν μάνα μοναχὴ,
εἶναι ἡ μὴν τῆς ἐλπίδα
καὶ τὸ προσμένει ἡ πτωχή.
Πότε θὰ ἔλθῃ ἐκεῖν' ἡ ὥρα,
πότε θὰ φθάσουν στὴν πατρίδα,
νὰ πείσουν μὲς στὴν ἀγκαλιά τῆς
καὶ νὰ χορτάσουν μὲ φίλια!...

x.

Ὁρατὸν ἐπιδείγμα τελευταίου στυμοῦ εἶναι
τὸ παρατιθέμενον· συνειθίζεται πολὺ εἰς τὰς
ἐπαίθρους συναθροίσεις καὶ κατασκευάζεται
ἀπὸ μεταξωτῶν ὕφασμα· φέρει κομβία κατὰ
μῆκος τῆς φούστας, ἡ ὁποία καλύπτεται ἀπὸ
λευκὴν μουνσελίναν κεντημένην à l'anglaise,
κορσὴ ἐστολισμένην μὲ τὴν ἰδίαν γαρνιτούραν
καὶ μὲ τραχηλιά. Ζώνη ἀπὸ βελούρου μαθρον
ἐνομένη πλαισίως.

Τὸ Ἐπαύργιον
καὶ ἡ Χρυσὴ πύλη.

Καχρὲ ἔξαρι.

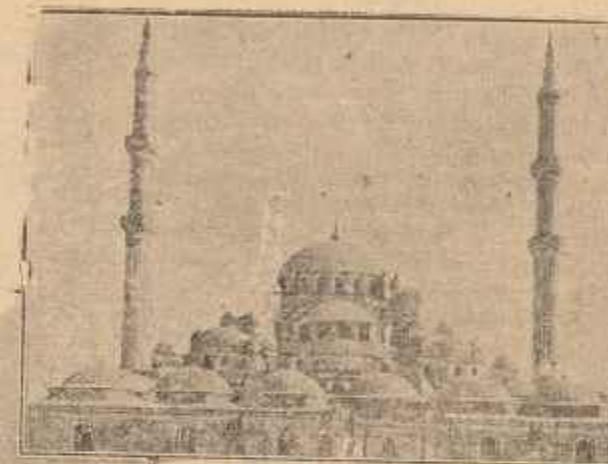
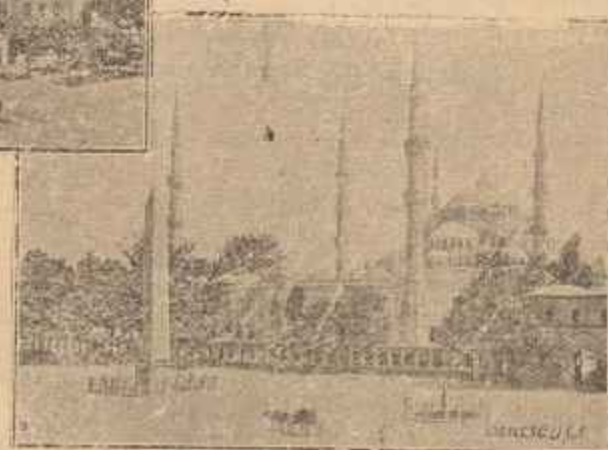

Τὸ Θῦμα

ΕἶΧΟΝ γνωρισθῇ κατὰ
τὴν πρώτην ἐκείνην ἡ-
λικίαν, ἡ ὁποία εἶναι
τόσον ἀφελής, τόσον
ἁπλῆ, κατὰ τὴν ἡλι-
κίαν ἐκείνην, ἥτις δὲν
γνωρίζει τὰς κοινωνι-
κὰς διακρίσεις καὶ ὁ-
λοῦς τοὺς ἄλλους τῆς

ἐποχῆς μας περιορισμούς.
Αὐτὸς, δωδεκαετῆς, ὕψηλός, μελαχροινὸς
καὶ ρωμαλεὸς παιδί τοῦ γεωργικοῦ ἐπιστάτου
τῶν ἐπαύλων τοῦ κ. Ἰωάννου Χρυσίδου,
ἐκείνη κατὰ ἓν ἔτος μικροτέρα του, λευκὴ,
ξανθὴ, χαρίссα, κόρη τοῦ πλουσίτου ἰδιο-
κτῆτου.
Ἡ οἰκογένεια Χρυσίδου τοὺς θερινοὺς μῆ-
νας, μετὰ τὴν διακοπὴν τῶν σχολῶν, ἐπὶ γαι-
νεν εἰς τὴν ἀγροτικὴν τῆς ἐπαυλίδος — ὅχι

ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΡ' ἩΜΙΝ
ΛΕΙΟΘΕΑΤΩΝΤέμενος Μωάμεθ
τοῦ Κατακτητοῦ.

Ἡ Ἀγία Σοφία.

Ὁ Ἰππόδρομος μετὰ τοῦ ὀβελίσκου.

μακρὰν τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἀπὸ ὁ
κύριος Ἰωάννης ἐπέδλεψε τὰς ἐργασίας τῶν
ἀνθρώπων του καὶ παρευρίσκατο κατὰ τὰς
συγκομιδὰς ἡ αὐτοῦ τοῦ Ζωῆ ἐπερνοῦσε
τὰς ὥρας τῆς διαδάσσας μυσταγορίας καὶ
ἡ κόρη των, ἡ ξανθὴ καὶ χαριτωμένη Εὐδότη,
ἀποτινάσσουσα τοὺς περιορισμοὺς τῆς σχολῆς
τῆς, ἐρρίπτετο μὲ παιδικὴν ἀπόλαυσιν εἰς τὰ
χωράφια καὶ μ' ἓν πλατύφυλλο καπέλλο ἐπὶ-
γαινεν εἰς τὰ βουστάσια, ἔδλεπε τὸν ἁγρόν,
ἐσώναζεν ἀνθὴ καὶ ἐδοχλοῦσε καμινὰ· πορὰ
μὲ τὰς λεπτὰς τῆς χειρὸς τὰς βαρεῖας ἐργα-
σίας τῶν χωρικῶν.

Ἡ Ζωὴ αὐτὴ τὴν ἔεραπε καὶ τὴν ἠρέσει.

Εἰς τὴν ἐδοχὴν, κατὰ τὸν ἀναπνεύ-
μενον γαλανὸν οὐρανόν, αἱ γνωρίματά ἦσαν
ταῖς πολλοῖς εὐχολαί. Ἡ Εὐδότη δὲν ἠδύνατο νὰ
μὴ συναντήσῃ τὸν Γεωργίου Καραλήν, τὸν

ΕΥΔΑΜΠΙΟΥ

τοῦ διακεκριμένου τῆς πόλεως μας ἱατροῦ

Ἀπαράντητος ὁδηγὸς πάσης ἐγκύου, διότι διὰ
τῆς μελέτης αὐτοῦ ἐξασφαλίζεται ἡ κινετική πο-
ρεία τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ προλαμβάνονται πάντες
οἱ ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ κίνδυνοι.

τοῦ γυναικὸς ἐπιστάτου τῆς ἐπαύλειος τοῦ πα-
τρὸς τῆς, τὸν ἐγνωρίσε καὶ μὴ φίλῃ, φίλῃ
παιδικῇ βέβαια, τοὺς συνδέσαντες ἀμέσως.

Ἐκείνη, προθυμοποιεῖτο νὰ τὴν περιποιῇ-
ται καὶ νὰ τὴν ἐκζητῇ πανταχοῦ. Τὴν συνώ-
δευεν εἰς τοὺς περπατοὺς τῆς, τῆς ἐξήγειρε τὰς
ἐργασίας τῶν χωρικῶν, τὴν ἐκάλεσε νὰ θαυμά-
σουν τὴν ὁρατότητα τῆς φύσεως, καὶ ἐκώλυε τὰς
πρὸς χάριν τῆς τοῦ καλλίτερου λογιώδη τοῦ
κλήρου καὶ τῶν ἀγρόν διὰ νὰ τῆς τὰ προση-
φῆρ μὲ τὸν χαριτωμένον τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Πόσον ὁρατὰ ἐπερνοῦσαν τὰς ἡμέρας τῶν!
Πόσον ἐτέρπετο ὁ καθεὶς εἰς τὴν συντροφίαν
τοῦ ἄλλου!

Καθὲς ἡμέραν εἶχον καμινὰ νερὸν γυρὰν,
διότι ὁ Γεωργίος πάντοτε προσπαθεῖ νὰ ποι-
κίλῃ τὸν βίον τῆς μικρᾶς του Εὐδότης. Ἡ μὲν δὲ
λύπη, τὴν ὁποίαν ἠμύναντο, ἦτο τὴν στείλῃν
πρὸς τὸν Γεωργίου, ἀρτὰ πλέον, μετὰ τὴν ὁδὸν
τοῦ ἡλίου, τὴν ἀπεχαιρέτα διὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ,
διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κομψὸν τῆς περιπτέρου,
αὐτὸς δὲ ν' ἀποσυρῇ εἰς τὴν μικρὰν καὶ χα-
μηλὴν οἰκίαν τοῦ ἐπιστάτου, εἰς τὸ ἄκρον τῆς
ἐπαύλειος.

Ἐν τούτοις καὶ τὴν αὐτὴν αὐτὴν διεφύ-
λασεν ἡ ἐλπίς. Πόσον ὁρατὰ εἶναι ἡ ἐλπίς τῆς
παιδικῆς ἡλικίας!

Τὰ ἔτη ἐπερνοῦσαν. Ἡ οἰκογένεια Χρυσί-
δου ἀετχολοῦσε πάντοτε κατ' ἕκαστον θέρος

νά πηγαίνει εἰς τὴν ἐπαυλὶν τῆς καὶ ἡ μικρὰ Εἰρήνη, ἡ ὁποία ὅσον ἐμεγάλωνε τόσον ἐγίνετο ὠραιότερα, νὰ ἐπανενδύσῃ τὸν παιδικὸν τῆς φίλον, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ σχολεῖον, εἰς τὸ ὅποιον ἐσπούδαζε.

Τὰ ἔτη προσέθετον χάριτας εἰς τὴν κόρην, προσέθετον εὐγένειαν καὶ αἰσθήματα εἰς τὸν νέον καὶ ἠδύαν τὴν φίλιν τὸν.

Ἄλλ' ἦτο ἀρὰ γὰ φίλιν ἐκείνη;

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο δὲν ἐφρόντιζε νὰ ἐξετάσῃ αὐτὴ, ἐν τούτοις ὁ μικρὸς Γεώργιος ἔδωκεν ὅτι σιγὰ-σιγὰ ἔπαυε νὰ εἶναι ὁ ἴτος ἤρχισε νὰ γίνεταί δειλότερος, εἰς τὸ πρόσωπόν του πολὺ συχνὰ ἀνέβαινε τὸ ἐρυθρίσμα καὶ εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς φωνῆς τῆς νέας, ἡ καρδιά του ἤρχετο νὰ πάλῃ μετὰ τρόπον διάφορον.

Ἐξ ἄλλου ἡ Εἰρήνη τὸν ἔδωκε μετὰ κάποιαν ἰδιαίτην περιπάθειαν εἰς τὸ μειδίωμα τῆς δὲν ὑπῆρχεν ἡ πρώτη παιδικὴ ἀφέλεια· κάποια ἰδιαίτερα χορδὴ τῆς καρδίας τῆς τὴν ὠδήγει νὰ χρωματίζῃ τὸ πρός αὐτὸν μειδίωμα τῆς με ἰδιαίτερον χάριν, με ἀγνωστον ἕως τώρα θέλητρον καὶ εἰς τῆς ματιῆς τῆς νὰ διῇ τὴν ἐντασιν καὶ τὴν ζωηρότητα, διὰ τῆς ὁποίας ἤθελε νὰ ἐξωτερικεύσῃ κάποια ἀγνωστον αἰσθήμα.

Εἶχον ἀγαπήθῃ.

Τὰ ἔτη ἐπερνοῦσαν. Ἡ Εἰρήνη δὲν ἦτο πλέον ἡ μικρὰ μαθήτρια. Τὰ χρόνια τῆς μαλὶά ὠραία ταῖνια ἤρχισε νὰ κρατῇ ὑψηλὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς, τὰ φορέματά τῆς ἐγίνοντο μακρότερα καὶ τὸ στήθος τῆς πλουσιώτερον. Ἦτο πλέον ἡ δεσποινὴ Εἰρήνη Χρυσίδου. Ἄλλ' οὐτε ἡ νέα περιβολή, οὐτε ἡ νέα κομμωσις τὴν ἔκαμαν ν' ἀλλάξῃ αἰσθήματα.

Ὁ Γεώργιος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνδρωθῇ πλέον, μετὰ τὸν λεπτὸν μαθρον μύστακά του καὶ τὸ ἐκφραστικὸν τοῦ προσώπου, τῆς ἦτο πάντοτε συμπαθὴς, συμπαθέστερος μάλιστα.

Τὸν ἐνόμιζε τὴν χάριν τοῦ βίου τῆς, τὸν ἐθεώρει ὡς κατὰ ἀναπόσπαστον ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς.

Πόσον ὑπέπερυν ὅταν χωρίζετο! πόσον ὑπέπερυν! Ὡ! ἡ παιδικὴ ἐλπίς δὲν ἤρχετο τόσον εὐκολὰ πλέον εἰς τὰς σκέψεις τῆς καὶ μὴ φωνὴ σιγήναι τῆς ἔλεγε.

Ἦαψε τὸ αἰσθηματὸν οὗ ὁ Γεώργιος Καλλιόης εἶναι οὐδὲ χηρικό, ἐνθ' οὐ κόρη — ἀκουσέ το καλῶς — κόρη πλουσίου!

Ὡ! πόσον ἐσυχαίνεται τὴν ἀποτροπαίαν ἐκείνην φωνὴν! πόσοις δὲν ἐκεῖνυσε μετὰ τὴν τῆς τὴν καρδίαν νὰ ἦτο κόρη κάποιου ἀγρότου, μετὰ μόνον περιουσίαν δύο ἢ τρία κτήματα καὶ τοῦτο διὰ νὰ κατορθώσῃ ν' ἀποκτήσῃ τὸν Γεώργιον!

Αὐτὴ ἡ κοινωνικὴ τῆς θέσις τὴν ἐδασάναζεν. Ἐν τούτοις μία ἀμυδρά ἐλπίς τῆς ἐψιθύρει:

— Ποιὸς ξέρει...

Τὰ χρόνια ἐπερνοῦσαν. Ἡ κυρία Ζοὴ Χρυσίδου εἶχε πλέον λόγον ν' ἀνοίγῃ ἐπάλλατα τὰ σαλόνια τῆς καὶ νὰ ὑποδέχεται ὅλους τοὺς νέους, οἱ ὁποῖοι ἤδυναντο νὰ ἔχουν ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς κόρης τῆς. Ἐπρεπε νὰ τῆς εὖρῃ ἕνα γαμβρόν «καθὼς πρέπει».

Καὶ ὅλος ὁ χειμὼν διήρχετο μετὰ ὑποδοχάς, ἐσπερίδας, χοροὺς καὶ γιγὰς δύο συναντήσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Εἰρήνη συνήγαγε τὸ ἀνθος τῆς περατικῆς κοινωνίας μας.

Καὶ ὅμως πόσον τὸ ἀνθος αὐτὸ τὴν ἀπετροπίαζε! Πάντοτε μετὰ κάποιαν ἀηδίαν ἔδωκε

τοὺς νέους, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐπλησίαζον, ἐνδεομένους ἀφόγως μετὰ γὰντία καὶ φοιὰ τῆς στιγμῆς, ἀλλὰ μετὰ πρόσωπα χλωμά, μετὰ ματία ἐκ τῶν καταχρήσεων θολωμένα.

— Ἀπ' αὐτοὺς λοιπὸν ἔπρεπε νὰ διαλέξῃ ὡς σύζυγον; Ὡ! κατηχημένη περιουσία!

Καμιά φορὰ ἐτόλμα νὰ κάμῃ τὰς παρατηρήσεις αὐτὰς εἰς τὴν μητέρα τῆς. Ἐκείνη ἀπεθνήριετο.

— Τί ἐνοεῖς λοιπὸν, νὰ σὲ δώσω κανένα μπακάλη ἢ σὲ κανένα σκαφιτῆ; Ἀκουσε, Εἰρήνη, εἶσαι πλουσία καὶ πρέπει νὰ μείνῃς εἰς τὴν ἀριστοκρατικὴν τάξιν ποὺ ἔχεις ἀπὸ τοὺς γονεῖς σου, τ' ἀκουσε; δὲν ἔχεις λοιπὸν παρὰ νὰ μοῦ πῇς ποῖον προτιμᾷς ἀπὸ ὅσους ἔρχονται στὸ σπίτι μας. Ὁ κύριος Μίρης εἶναι πολὺ καθὼς πρέπει, ὑπάλληλος τῆς Τραπεζίης, χορεύει ὠραία τὸ καλλιόν καὶ εἶναι πολὺ χαριτωμένος· ὁ κύριος Τάκης τῆς κυρίας Παυτοῦχου εἶναι σωστὸς ξένδεμα, τώρα μάλιστα ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, δὲν βλέπεις μετὰ τί χάριν ἐνγίνεται; Ἀ! ἐγὼ τὸν προτιμῶ ἀπὸ ὅλους.

— Τί λές, καλὴ μαμά; καθόρθως νὰ εἶπῃ ἡ Εἰρήνη, ἐγὼ αὐτὸν τὸν ἀγαπᾶμαι.

Ἡ Εἰρήνη, ἐπενεργεῖτο διότι ἔδωκε τὴν καταδίκην τῆς πληριάζουσας. Πόσον ἐνεθυμαιο τὸν Γεώργιον, τὸν ὠραῖον, τὸν ὑγιὲν υἱὸν τοῦ ἐπιστάτου τῶν! Ἀ! αὐτὸς δὲν ἐφόρεσε βέβαια οὐτε γὰντία, οὐτε σρόκιν τῆς ὥρας, ἀλλ' εἶχε τὸσα προτερήματα, ποὺ τῆς ἠμύλων κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν ψυχὴν!...

Τὸ θέρος ἐκείνο δὲν ἐπῆγαν εἰς τὴν ἐπαυλιν. Μόνον ὁ κ. Χρυσίδης ἐπῆγαν. Ἡ σύζυγος τοῦ μετὰ τῆς Εἰρήνης θὰ παρεθέρειν εἰς Πρίγκηπον. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἀριστοκρατία. Ὅταν ἡ Εἰρήνη τὸ ἐμαθεν, ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ παρακαλῇ, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὴν ἤκουεν. Ἐπρεπε νὰ παραθερίσουν εἰς Πρίγκηπον. Δὲν θὰ ἔδωκε λοιπὸν τὸν Γεώργιον τὸ θέρος ἐκεῖνο; ἀλλὰ πῶς θὰ ὑπέπερυν;

Ὁ ἔρως γεννᾷ πολλὰς τὸ θάρρος καὶ ἡ Εἰρήνη ἤρχισε νὰ σκέπτεται ὅτι πρέπει νὰ γράψῃ δύο γραμμὰς εἰς τὸν προσφίλῃ τῆς. Τοῦτο εἶχε πραγματικῶς μερικὰ ἄθρα πράγματα, τὰς ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴν ζωὴν, τὰς ὠραίας ἡμέρας τῆς ζωῆς τῆς ἐπαύλεως. Ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τὰς γραμμὰς ἐκείνας ἐφαίνετο τὸ κυριαρχεῖν αἰσθημα: ὁ ἔρως.

Ὁ Γεώργιος ἐγίνεν ὁ εὐτυχέστερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου ὅταν εἶδεν ὅτι ἡ Εἰρήνη τὸν ἐνεθυμίοι. Τῆς ἀπέντησε, τῆς ἐστελλε μερικὰ ροδοπέταλα εἰς τὸ γράμμα του καὶ τῆς ἐξέφραζε τὴν ἐλπίδα, ὅτι τὸ προσεχὲς ἔτος θὰ τὴν ἔδωκεν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Αἱ ἐπιστολαὶ τῶν διεσταυρόντων πλήρεις ἀπὸ τρυφερά αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔφερον πλέον προσωπίδα.

Ἐξῆς πᾶσα ἀπάντησις ἐκ τοῦ Γεωργίου παύει. Ἡ Εἰρήνη εἶχε στελεχὴ δύο γράμματα καὶ ὁ Γεώργιος κανὲν· στέλλει καὶ τρίτον· ἡ αὐτὴ σιωπῇ.

— Τί νὰ συνέδῃ ἀρὰ γὰ; μήπως ἠσθένησε; μήπως ἐφυγεν ἀπ' ἐκεῖ; ἀσκέπτετο, ἀλλ' ὁ πατέρας, ποὺ μένει εἰς τὴν ἐπαυλιν ἀκόμη, δὲν γράφει τέτοιον πρᾶγμα εἰς τὴν μαμά.

Ἡ κόρη ἐδασανίζετο ἀπὸ ὑπονοίας. Μαθροὶ σκέψεις διήρχοντο ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλόν τῆς καὶ αἱ σκέψεις αὐτὰς ἐπληθύνοντο.

Ὁ πατήρ εἶπεν εἰς τὰς χεῖρας ἐνός γνωστοῦ τοῦ ποὺ τὸν εἶχε στελεχὴ νὰ φέρῃ τὰ γράμματα ἀπὸ τὸν πλησιέστερον ταχυδρομικόν.

κὸν σταθμὸν καὶ ἕνα φάκελλον μετὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς κόρης τοῦ τὸν λαμβάνει ἀπηνυθύνετο πρὸς τὸν Γεώργιον Καλλιόην.

— Τί τρέχει; ἐσκέπθη, καὶ τὸν ἀνοίγει.

... Οἱ γονεῖς μου — ἔλεγε μετὰ δύο ἄλλων τὸ γράμμα — θέλουν νὰ με νυμφεύσουν με ἕνα ἀπὸ τοὺς νέους, τῶν ὁποίων ἔχει σκεπασμένη τὴν ψυχὴν ἡ κακοχρῆσις καὶ τὸ σῶμα καταστρέφει ἡ παραλυσία. Ἐγὼ ὅμως ἐνδεδυόμαι ὡς συντροφὸν μου κάποιον μετὰ γενναία αἰσθήματα, μετὰ ἀδελφὸν καρδίαν, μετὰ ἀγνὸν παρὰ τὸν, καὶ παρακάτω: «... ἡ αἰκὼν σου με συνοδεύει εὐχαρίστως εἰς τὰς ἐλπίδας μου».

— Τὸν ἀχρεῖον! ἐσκέπθη ὁ Χρυσίδης, ἐξελόγισα λοιπὸν τὴν κόρην μου!

Καὶ ὡς ἦτο ἀνθρώπος τῶν ἐργων, φωνάζει τὸν ἐπιστάτην τοῦ, τὸν ὑβρίζει διὰ μερικάς ἀσχημάτους ἐλλείψεις, τοῦ ἐπιβάλλει μερικά πρόστιμα καὶ τὸν ἀποδιώκει, χωρὶς νὰ τοῦ εἰπῇ τίποτε περὶ τῆς ἀληθείας αἰτίας τῆς ὀργῆς τοῦ.

Ἡ Εἰρήνη ἔκλαυσεν, ἐπάλασεν, ἠγωνίσθη, ἀλλ' ἦτο ἀνίσχυρος. Ὁ περιορισμὸς τῆς ἐγένετο στενωτέρως, ἔλασε πλέον τὰ ἔχνη τοῦ Γεωργίου, ἐπὶ πλέον δὲν τῆς ἐπετρέπη οὐτε νὰ ἐκλέξῃ.

— Ἀθλία, τῆς ἐφώναξε ὁ πατέρας τῆς, θέλεις λοιπὸν νὰ κηλεύσῃς τὴν τιμὴν μας, νὰ καταστρέψῃς τὴν θέσιν μας;

Ἡ Εἰρήνη δὲν ἀπῆγα, κανένα δὲν εἶχε βοηθόν, ὅλη ἡ κοινωνία συνεμάχετο μετὰ τοὺς γονεῖς τῆς. Ὅταν δὲ εἰς μίαν φίλιν τῆς ἐξομυστηρεῖτο τὸν ἔρωτά τῆς, ἐν εἰρωνικὸν μειδίωμα ἦτο ἡ ἀπάντησις.

Παρήλθον δύο ἔτη ἀκόμη, δύο ἔτη ἀγῶνος ἀνωφελούς. Ἡ Εἰρήνη εἶχεν ἀρραβωνισθῇ — ἡ μάλλον τὴν ἠρραβωνίσαν — μετὰ τὸν κύριον Τάκην, ὁ ὁποῖος εἶχε ζήσει εἰς τὴν Εὐρώπην, ὁ ὁποῖος διηγήτο χαριτωμένα ἐπεισόδια, ὁ ὁποῖος εἶχε κάμει τόσας κατακτήσεις, ὁ ὁποῖος ἐχόρευε περίφημα καὶ ἦτο θαυμάσιος λέων τῶν σαλονίων, ἠρραβωνισθῇ, ἀδιάφορον ἂν δὲν τὸν ἤθελεν ἡ καρδιά τῆς.

Οἱ γονεῖς τῆς, καὶ κατ' ἑξῆς τῶν καὶ ἡ κοινωνία, τῆς τὸν ἐπέβαλλον. Ἦτο ἡ καταδίκη τῆς. Ἦπρεπε νὰ παραδῶσθαι εἰς τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος κατεσπύλωσε τὴν γυναῖκα, ὁ ὁποῖος περιούρισε τὸν ἔρωτα, τὴν ἀντὶν τῆς καρδίαν καὶ μετὰ τὴν περιουσίαν τῆς νὰ πληρώσῃ τὰ πρῶτα ὄργια τοῦ σημερινοῦ αὐτοῦ τῆς. Ἐπρεπε νὰ τὸ κάμῃ.

Μίαν ὠραίαν Κυριακὴν τὰ μεγάλα σαλόνια τοῦ κ. Χρυσίδου ἦσαν κατὰ μέτρα κόσμου. Ἐτελεθον οἱ γάμοι τῆς μοναχοκόρης τοῦ μετὰ τοῦ κ. Τάκη. Ἡ Εἰρήνη εὐρίσκατο ἀκόμη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς τουλάχιστον καὶ ἐδέχετο τὰς τελευταίας προετοιμασίας τῆς νυμφικῆς περιβολῆς τῆς.

Ἦτο κάτωχρος. Τὸ μειδίωμα δὲν τὴν ἐτόλμα πλέον, τρέμουσα δὲ καὶ κλονιζομένη ἀφῆθη νὰ ὀδηγηθῇ πρὸ τοῦ βωμοῦ, ὅπου συνήγαγε τὸ ἡλίθιον μειδίωμα τοῦ μελλοντοῦ φρουροῦ, τὸ ὅποιον οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ τῆς εἰπῇ...

Ὁ γάμος εἶχε τελεωθῇ καὶ οἱ προσκεκλημένοι παρήλθον πλέον πρὸ τοῦ ζεύγους καὶ ἀπηθύνοντο εἰς αὐτὸ θερμὰς εὐχὰς πρὸς εὐτυχίαν τοῦ...

Ἀλλ' αἱ εὐχαὶ αὐταὶ τῆς κοινωνίας θὰ θυγηθῶσι ν' ἀναστήσωσι τὸ θυμὸν τῆς;

K.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 477).

Ἀφῆκεν μικρὸς χρότος ἡκούσθη.

Ὁ Σουλτάνος τότε ἐγκατολεῖται τὴν ὁρὴν τοῦ, ἐγείρεται ὀλίγον καὶ φέρει γρήγορ τὸ ἀνίσχον καὶ ὑποκτον βέλημα.

Τὸ μικρὸν ἐκεῖνο δωμάτιον ἦτο κενόν. Ἦτο τελευτῶς μόνος.

Καὶ ὅμως καθήμεν τοῦ διδανίου τοῦ, ὠρῶν ἡ καὶ ἐπῆρταν ἐν ὁλόν, τὸ ὅποιον ὅμως δὲν εὗρεν. Ἐπειτα ἀποτομῆς ἐξήρθη εἰς τὴν θύραν διὰ τῆς ἐσθλῆς, τὴν ἠνείχε καὶ τὴν ἐξέλεισε πάλιν, σφύγγον δὲ τὰς σταγόναις τοῦ ἰδρωτὸς τοῦ ἰσχυρῆτος πρὸ τοῦ παραπετάματος, ἀπὸθεν τοῦ ὁλοῦν ὁ κενὸς ὁρόνος τοῦ ἔβλεπε νὰ διέσχονται οἱ αὐλοὶ διὰ νὰ ἐπαυτοῦσι τὸ βέλημα τοῦ κρατικοῦ τιποῦ.

Ἐξ ἐνός μέρους εἰς ἑλὸς δολιχὸς ἔτρεχεν εἰς τὸ ὄνομα μόνον τοῦ Ἀβδούλ Χαμίτ, ἐξ ἄλλου ὁ Σουλτάνος ἔτρεχεν ἐπὶ τῷ φόβῳ πιθανοῦ ἐγκλήματος.

Ἦσθ τοῦ ἀποτέλεστος τῆς δολιχότητος καὶ τῶν πλεονεξιών τοῦ Γέρβα καὶ τῶν ὁμοίων τοῦ, οἵτινες ἴθουν τις χαμερπὲς φιλοδοξίας τῶν μετὰ τὸν θρόνον τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ λαοῦ κόσμου!

Ἀπὸ τῆς μείνης ἐκεῖ, ἀκούον τὸν φέρον τὸν σπουδαζόμενον πλῆθος εἰς τὰς αἰθούσας καὶ τὰς ἀρροφίνας τῶν μουσικῶν.

Ὁ μὲν πρὸ στιγμῆς τὸν ἀνίσχον, τότε τὸν καθύστατε τελείως. Ἡ ὁρὴ τοῦ ἡ ὥρα ἀνέλαμπαν βαθυπλὴν τὴν ἐκφρασίαν τῆς ἀφροντισίας. Μετὰ τὸν βῆμα ἐπληρώσεως πρὸς τὸ παραπέταμα, τὸ ἠνείχε σχεδὸν ἀδιοράτως καὶ ἐφῆρταν ἐν λαβαλὸν βέλημα.

Ἡ λάμψις τῶν φῶτων, ὁ θόρυβος τοῦ κόσμου, τοῦ ἀπέσπασαν ἐν μειδίω. Τέλος, βέβαιος ὅτι αἱ σκέψεις τοῦ δὲν ἀπετυπώοντο πλέον εἰς τῆς ἡσυχίας τοῦ, ὠλισθήσαν ἐπὶ τὸ παραπέταμα καὶ ἦλθε νὰ καταλάβῃ θεὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου.

Περὶ αὐτὸν τὰ πρόσωπα ἐξέλαμπαν καὶ στεναγμὸς ἀνακουφιστικῶς διήλθε τὰ ἀνοικτὰ χεῖλη.

Ἀληθῶς ἠδύνετο νὰ πιστεύσῃ ὅτι οἱ περὶ αὐτὴν δὲν ἀνέπνεον ἐφ' ὅσον ἐκείνος ἔλειπεν. Ἡ παρέλκσις ἐπανήρθη, ὡς ἐπίσης οἱ χαιρετισμοὶ τοῦ Χαμίτ, τοῖς ὁποῖοις συνώδεε μετὰ τὴν τιμὴν τῆς ἀφροντισίας, ἐξοχούμεν ὡς πρὸς τῆς γλώσσης καὶ μὴ ὀδηγούμενην πρὸς τὸν ὁρῶν, ἡ ὁποία ἐπληρώσεως εἰς ἡγνώστην τοσούτα. Ὅμως μία λάμψις ἐφάνη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Ἀβδούλ, τὸ προσώπον τοῦ ἐξοχούμεν, εἰς παλμὸς τῆς ζωῆς διήλθεν ἐπὶ τὴν ὁρὴν ἐπιδρομίδα τοῦ.

Οἱ αὐλοὶ ἀνετίναθον, ὑψώσαν τὴν κεφαλὴν. Τὶ λοιπὸν ἀπέπαυ τὸν κύριον ἀπὸ τοῦ ληθῶντος τοῦ; Ἡ ἀπάντησις δὲν ἤρχισεν νὰ ἐλθῇ. Ὁ Γέρβας ἐσπῆρθη εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ ἀνδρῶν.

Χωρὶς νὰ τῷ δώσῃ χαρὸν νὰ τελεωθῇ τὸν χαιρετισμὸν τοῦ, ὁ Σουλτάνος ἐσπῆρθη.

— Εἰσαι σὺ, φίλε, ἀκολούθησέ με.

Καὶ ὠδήγησε τὸν ἀρχηγὸν ἀπὸθεν τοῦ παραπετάματος, ἐνθ' οἱ λαοὶ αὐλοὶ ἐπληθύνοντο πρὸ τοῦ ἀεσματικῶ μετὰ τὸν καὶ φέρον.

Ὅταν τὸ παραπέταμα κατέπεσε ἀπὸθεν τὸν, ὁ Γέρβας ἤρχισεν νὰ ὀμνῇ.

Ὁ Χαμίτ ὤρεσε τὸν δακτύλον εἰς τὰ χεῖλη, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ πιστοῦ τοῦ καὶ σφύον αὐτὸν ἀπὸθεν τὸν ἠνείχε τὴν θύραν τοῦ μικροῦ δωματίου μετὰ τὸ ἀνατολικά ἀνοικτήναι. Ἐκεῖ τὸν ἀφῆκεν.

— Εἰσαι καλὸς δὲν θὰ εἰσέλθῃς ν' ἀκούσῃς. Ὁ Μουσταφά, ὁ ὁποῖος καμὰ φορὰ εἶχε καὶ καλὰς ιδέας, ἔκαμεν αὐτὸ διὰ νὰ ἐμποδῇ νὰ ὀμνῇ ἀσφαλὸς διὰ τὰ μυστικὰ τοῦ Κράτους. Ἀλλοίμονο! τὸ κατ' ἐμὸν μῖσος τὸν μὰς ἔκαμεν ἐχθρὸς. Ὁ Θεὸς τὸ ἤθελεν. Ὁ εἰς ἔκαμε τὸ ὄνομα αὐτὸ καὶ ὁ ἄλ-

λὸς ἐκωφελεῖται ἐξ αὐτοῦ. Ἐδῶ, ἀγαπητέ μου φίλε, εἰσέρχεται τὸ ὄμνησος.

Καὶ μὴ ἀφῆκεν τὸν Γέρβαν ν' ἀπαντήσῃ, ἡμῶν τῆς:

— Καὶ οἱ μὲν αὐτοὶ οἱ Φράγχοι, οἱ ὁποῖοι ὑπεσχεθήσαν ὅτι θὰ μ' ἐκλήθουν:

— Ἐνεκλήθησαν εἰς τὸ θέατρον τῆς Μεγαλειότητος Σου.

— Τὶ κόμουν;

— Ἀγνοῖς, διότι ἀρνήθηται νὰ δεχθῶσι κανένα. Ἡ αρεσκία οἰοῦντοσε ἡμεῖς, λέγουσι, θὰ ἐπῆρα καὶ ὡς εἰς τὰς μαγίας τῶν.

Ὁ Ἀβδούλ Χαμίτ ὤρεσε τοὺς ὄμους.

— Οἱ ἀνδρες! μὰς νομίζετε λοιπὸν τὸσον ἐπιστοί;

Ὁ Γέρβας ἔκαμε σημειὸν ἀμφιβόλως.

— Οἱ τῶν τῶν ἦσαν ὡς πρῶτα;

— Τελείως. Παρέστησαν καθ' ὅλην τὴν σκηνὴν μετὰ ὁλοκλήρως ἀπῆλθεν. Καθὼς δὲ ἐβραβύωναν, ἤλθαν ἐδῶ διὰ ν' ἀποκηρύξουν παρουσίαν. Εἰς ἀντάλλαγμα ἀφιερώθησαν πρὸς τὴν Μεγαλειότητα Σου. Θὰ ἐνυμνεύουν χάρις ἐνδοξαίους τῆς δύο Γαλιλῶν.

Ὁ Σουλτάνος ἔκαμε κίνημα περιλπίων.

— Ἀ! διὰ τὴν ὁρὴν νὰ πλῆξῃ τὰ παιδιὰ αὐτὰ;

— Διὰ νὰ προστατεύσῃ τὴν ζωὴν Σου, δέσποτα. Ὁ Μουσταφά εἶναι αἰχμάλωτος Σου, ἀλλ' ἡ ἐγγονὴ τοῦ Σου καὶ ἑλευθέρη. Θὰ ἦτο πάντοτε μία πρόφασις διὰ τοὺς ἐχθρούς Σου.

Ὁ Ἀβδούλ ἔλαβε τὴν κεφαλὴν· ἔπειτα, ὡς ἂν ἤθελε ν' ἀποδιώξῃ σκῆψιν θάνατον:

— Εἰσαι βέβαιος ὅτι οἱ Φράγχοι θὰ τὰς ἐνυμνεύουν;

— Ὡ! Μεγαλειότητα, πρόκειται περὶ τῆς ἀσφαλείας Σου καὶ μ' ἐπῆρσε ἂν τὸ πιστεύω; πρῶτον τοὺς ἀναθέσει τὴν ἐντολήν ταύτην τοὺς ἐπῆρσαν εἰς πολλὰς δοκιμασίας, ἐξ ὧν ἐξῆλθον νικηταί. Ἡ ἀπομνημύ μάλιστα παρατάσας δὲν εἶναι, ἀλλὰ πῆ, νέα δοκιμασία τῆς ὁποίας Σὺ καὶ μόνος θὰ εἶσαι ὁ κριτής. Ἀν ὁμολογήσῃς ἡ Μεγαλειότης Σου ὅτι ἐξελήθη, δὲν πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ ζωὴ τῶν δὲν εἶναι κοινὴ;

— Προφανῶς.

— Καὶ δὲ ἄλλων λόγων πρέπει νὰ πισθώμεν διὰ τὴν πρότασιν τῶν εἶναι σοφὰ. Ἐπιθυμῶν νὰ γίνωνται πλούσιοι, μόνον εἰς ἰσχυρὸς μονάρχης, ὡς Σὺ, εἶναι εἰς θέσιν ν' ἀμείνῃ τὴν εὐαγγελικὴν αὐτὸν ἰκανότητα.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

"Η ΓΥΝΗ"

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ, ΤΗΣ ΝΕΑΝΙΔΟΣ, ΤΗΣ ΕΓΓΑΜΟΥ

μέ ποιήσεις και αφηγήσεις συγγαγές προς διατήρησιν της υσυχούς καλλονής και δημιουργίας της. Έργον πρωτότυπον και μοναδικόν εις την γλώσάν μας, όφειλόμενον εις τας ένδελεείς ειδικάς μελέτας του διαπρεπούς και γνωστοτάτου της πόλεως μας Ιατρού κ. Μ. ΜΟΥΣΣΙΔΟΥ, διευθυντού του Ιατρικού περιοδικού "Ιπποκράτους" και εκ των τακτικών συνεργατών του "Απ' Όλα".

Οδύμια κόρη, πύγμα τέλει, υδμία γυνή πρέπει να μείνη χωρίς ν' άναγάγῃ τῷ θανάτῳ αὐτὸ ἔργον τὸ ὅποιον θά της χάριση: διαρκή ύγιαν, αἰωνίαν ἀνθηρότητα καὶ παντοεινὸν σφρίγος. Τὸ ἔργον ἀποτελεῖται ἐκ 2 τόμων ἐκ 200 περίπου σελίδων ἑκάστου. Τίμη τῶνον γρόσιον 5.

Έγγραφοί γίνονται: Έν Πέτρῳ: Γραφεῖα "ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ", ὁδὸς Κατ. ἤ-Μυμῆ, ἀρ. 6 — Έν Γαλατῇ: Γραφεῖα τοῦ "ΑΠ' ΟΛΑ", Πριμοπά-
 ραρι, Σαῖτοῦ γάν, ἀρ. 16 — καὶ παρὰ τῇ Διευθύνει τῆς "ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ τῶν ΚΥΡΙΩΝ". Τῷ αἰτούντι ἀποστέλλεται ἡ σχετικὴ ἀγγελία.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Φυσική εκπαιδεύσεις της νεανίδος.

Μεγάλως απασχολεῖ τοὺς εἰδικούς ἐν Ἑρῳ-
 πῇ τὸ ζήτημα τοῦτο· κατ' αὐτὰς μάλιστα ὁ κα-
 θηγητὴς τῆς ὑγιεινῆς G. Demeny ἐξέδωκεν
 ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκθέτει νέαν μέθοδον φυ-
 σικῆς ἐκπαίδευσεως τῆς νεανίδος. «Αἱ ὑπό-
 χουσαι μέθοδοι, λέγει ὁ συγγραφεὺς, πρὸς ἐπι-
 τυλίαν τῆς γενικῆς ἀρμονίας καὶ καλλονῆς τῆς
 νεανίδος εἶναι δύο· ἡ μία εἶναι πολὺ ἀθλητι-
 κή, ἡ δ' ἄλλη πολὺ ἀνάμνησις. Δὲν πρόκειται
 νὰ δώσωμεν εἰς τὰς νεανίδας τρόπους καὶ
 μορφὴν ἀνδρικήν καὶ νὰ τὴν μεταχειρίζομεθα
 ὡς στρατιώτην, ἀλλὰ τοιανύτην πρέπει νὰ
 καλλιεργήσωμεν τὰ φυσικὰ τῆς δύρα· τὴν χά-
 ριν καὶ τὴν καλλονήν. Ἄλλως τε, ἡ φυσικὴ τε-
 λειότης δὲν συνίσταται εἰς τὴν ἀκανόνιστον
 ἀνάπτυξιν τῶν μυῶν, ἀλλ' εἰς τὴν τέχνην,
 δι' ἧς θὰ κατορθώσωμεν νὰ ὑπηρετήσομεθα
 δι' αὐτὴν καὶ νὰ ἡναρμονίσωμεν τὴν ἰσχύος.
 τὰς μὲς πρὸς τὴς λειτουργίας τοῦ σώματος. Ἡ
 νεώτερος ἐπιστήμη βεβαίως ὅτι ἐγγωρῶμεν
 ἤδη ἀπὸ πολλοῦ, ὅτι ἡ τελειότης τῆς φύσεως
 μας ἔχει τὴν πηγὴν τῆς εἰς τὰ νευρικὰ κέντρα·
 δὲν θὰ ὑπάρῃ δεξιότης καὶ εὐπλαστία ἀν τὰ
 νευρικὰ κέντρα διατάσσονται τοὺς μὲς ἄνευ τά-
 ξεως καὶ ἄνευ ἀρμονίας, διότι ἡ τελειότης τοῦ
 οργανισμοῦ μας δὲν συνίσταται εἰς τὴν συνέ-
 νωσιν ὁργάνων μονομερῶς λειτουργούντων,
 ἀλλ' εἰς τὰς τελείας σχέσεις τῶν ὁργάνων τοῦ
 σώματος μεταξὺ τῶν κατὰ τὴν λειτουργίαν τῶν».

Καὶ ὁ καθηγητὴς ἐξακολουθεῖ ἀναπτύσσων
 τὰς θεωρίας του περὶ ἀνατροφῆς τῆς νεανίδος.

Ἀπὸ τὴν κωμῶδιαν τῆς ζωῆς:

Χαρακτηριστικὴ διαβάθμις τῶν περιτοχῶν ἀνάλογος τῶν διαστάσεων τοῦ φιλοδωρήματος εἰς ἀκρὸς πέντε.

Νομίζω πολὺ περιττὸν νὰ ἐκτεταθῇ περισ-
 σότερον· αἱ ἀναγνώστρια τοῦ "Απ' Όλα"
 θὰ ἔχωσιν, ἂν θελήσωσι, προσχωρῶς τὸ βιβλίον,
 τὸ ὁποῖον θὰ ταῖς εἴπῃ τὸν τελειότερον τρό-
 πον τῆς παιδείας καὶ θ' ἀποκαλύρῃ τὸ μυσ-
 τήριον τῆς αἰωνίας ωραιότητος καὶ ὑγιείας.
 Ὁ κ. Μουσειδης εἰς τὸ ἔργον του, τὸ ὁποῖον
 παραλαμβάνει ἀπὸ τοῦ λίκου τὴν χάριν διὰ
 νὰ τὴν στεφανώσῃ μετ' ὁ ἀνθηρὸν γῆρας, μὰς
 ἐπιφυλάσσει πολλὰς ἐκπλήξεις.

Εἰς τὴν ἀποστολήν.

Τὰ σκανδιναυικὰ κράτη προηγήθησαν πο-
 λὺ τῶν λοιπῶν τῆς δυτικῆς Ἑυρώπης ὅσον ἀφο-
 ρᾷ εἰς τὴν εὐρύτεραν ἀντίληψιν τῆς γυναικείας
 χειραφετήσεως. Ἐχομεν ἤδη γυναῖκας ἐπιστή-
 μονας, ἱεργάτιδας, δημοσίους ὑπαλλήλους, βου-
 λευτάς. Ἡ Δανία ἐγκαινίζει γυναῖκας ἀστυνό-
 μους. Ἡ Δὺς Φιλανία εἶναι ἡ πρώτη γυνή,
 ἀστυνόμος τοῦ κόσμου, ἐν τούτοις δὲν θὰ φέ-
 ρῃ κατὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς στολῆς καὶ θ'
 ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἀστυνομίας τῶν ἡθῶν.
 Καλλιτέρα ἑκάλογη δὲν ἡδύναται νὰ ὑπάρῃ.
 Ὑψηροσία, ἡ ὅποια ἀπαιτεῖ τόσῃν λεπτότητα,
 γλυκύτητα καὶ πολλὰς οὐκτον, μόνον ἐπὶ
 γυναικῶν δύναται ἐπιτυχῶς νὰ διεσχεθῇ.

ΦΙΛΟΜΗΛΙΑ

ΤΟ ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ ΜΥΡΙΔΟΥ
ΕΙΝΑΙ

μοναδικὸν φάρμακον

κατὰ τῶν

ρευματισμῶν & νευραλγιῶν.

ΠΡΟΔΑΒΑΝΕΙ

τὰ καρδιακὰ νοσήματα.

ΑΡΙΘΜΕΙ

πλείεστας ἐπιτυχίας.

ΕΙΝΑΙ

θανάσιον ἀσφαλὲς φάρμακον.

ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ

ὄνομα καὶ πρᾶγμα.

ΙΩΣΗΦ ΠΑΠΑΠΑΡΑΣΚΕΥΑΙ

ΧΑΙΡΕ, ΜΑΙΕ ΦΘΙΝΩΝ!

ἩΛΘΕΣ, πληρὸν τὸ σῶμα μετ' αὐτοῦ
 ἡλικίας καὶ μετ' ὀλίγον φθίσεις, φθίσεις.
 Ἡλθες μετ' ὀρόν, τὸ ἔκπεμον τὴν
 πρὸν τῶν Χερουβείμ καὶ μετ' ὄμμα τῶν ἀνδρό-
 νων, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ἀπὸ τῆς τοῦ Αἰ-
 νίου φαιλόμενον. Ἡλθες, ἔσπερος τὸ μνηροδόον
 ἔαρ καὶ ἰδοὺ φθίσεις.

Εἰς ἀόμην Μάιος εἰς τὴν ἀτέμνη αἰωνιότητα!
 εἰς ἀόμην Μάιος εἰς τὸ ἀτελείωτον βάρανον τοῦ
 παρθενοῦτος...

Χαῖρε, Μαίε φθίνων!
 Τῆς καλλιτελείας ἀνδρῶν ἡ δέλγουςα μοιλή,
 τῶν πτηνῶν τὰ ἡδονικὰ τερετήματα, τῶν ποικίλων
 φυλλωμάτων ὁ φρίσσων ἡδονισμὸς καὶ ὁ ἐν τῇ
 οὐχί τοῦ ποικίλου τρέμειν τῶν ὁδῶν κελαιόμορος
 χαράττωνον ἐν ἡμῖν τὴν τρυφερότητάν διὰ σὲ
 ἀνάμνησιν, τὸν ζωηρότερον πόθον!

Χαῖρε, Μαίε φθίνων!
 Ὅταν ἐμπαρῶνται, ἡ γῆ μεταβάλλεται εἰς ἀνθηρὸν·
 αἱ Παρθένους, εἰς πῆλον ἰδεοδῆ, σκορποῦνται τὴν
 μαγείαν, τὸ δέλγουςα... Σὺ ἀναρριπάζεις ἐν τῇ
 καρδίᾳ τὸν ἔρως... σὺ, ἡ νεότης τῆς φύσεως,
 γεννᾷς τὰ εὐδαιμόνεια ἄνθρωποι, ὅπως ἡ νεότης τοῦ
 βίου γεννᾷ τὴν γλυκύτητα αἰσθημάτων... Εἶσαι τὸ
 ὄνειρον τῆς φύσεως, ὅπως ἡ φύσις τὸ ὄνειρον
 τῶν ἀνθρώπων.

Χαῖρε, Μαίε φθίνων!
 Μετὰ σοὶ ἐκτενέουσι τὰ φησάμενα θελήματα τῆς
 φύσεως, μετὰ σοὶ ἀπὸλλυται ἡ μαγεία, ἡ μαγεύουσα
 τὴν νεότητά! Ἐκτενέουσι μὲς ὑπερθυμίας πρὸς
 τὴν τρυφερά νεότης ἀσπάζει πρὸς τῆς ἀνιούσης
 Εἰς τὴν νεότητα, φθίσεις καὶ φθίγῃν μὲς ὑπερθυμίας
 πρὸς φθίγῃν τὰ μνηροδόον τῆς νεότητος ἔτη, τὸν
 χειμῶνα, ὁ ὅστις μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθῃ, τὸν χειμῶ-
 να τοῦ ἔτους καὶ τοῦ βίου.

Ὡ! πόσον διὰ τοῦτο εἶναι ζωηρὰ ἡ ἀνάμνη-
 σίς σου!

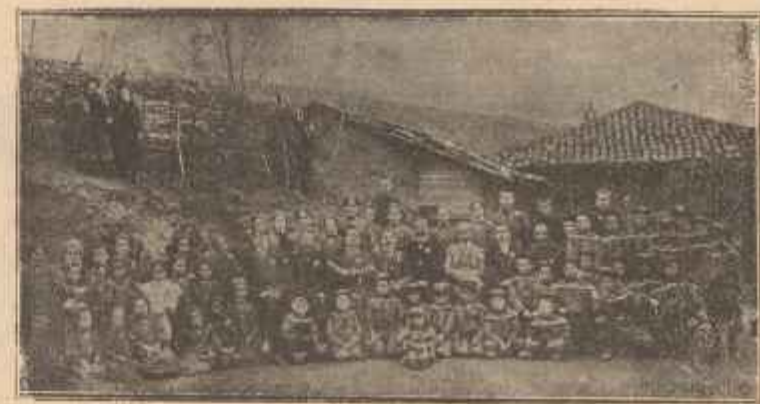
Χαῖρε, Μαίε φθίνων!
 Εἶναι πεπονημένον νὰ μαρτυρῶν τὰ ἄνθρωποι, νὰ πε-
 σουν τὰ φύλλα, νὰ σταματήσῃ ἡ θελικὴ φωνὴ
 τῆς ἀνδρῶν!

Χαῖρε, ὅτε ἡ γῆ θὰ καλύπτεται ἐπὶ λευκῆς
 συνδόνης, καθὼς ἡ κεφαλὴ κατὰ τὸ γῆρας ὑπὸ λευ-
 κῶν τριχῶν, θὰ ἔχομεν παρηγορίαν, ὅτι ἀπληρο-
 σμένη ποτε τῶν θελήματων σου, θὰ ἔχομεν τὴν
 ἐλπίδα, ὅτι δὲν θὰ μὲς λησμονήσῃς.

Ὡ! χαῖρε, Μαίε φθίνων!
 Εἴχομαι νὰ μὲς ἀπονεύσῃς δυνάμει ἐπὶ τῆς
 ἀδριανούπολις.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΜΑΣ

Τὸ Γοπέσιον, κομπολόις ἀριθμοῦσα περὶ τὰς 500 οὐρο-
 γενείας, καίτα εἰς ἀπόστασιν πεντάκωρον ἀπὸ τοῦ Μοναστη-
 ρίου. Ἡ ὁρθόδοξος ἑλληνικὴ κοινότης αὐτοῦ διατηρεῖ
 πλὴρη ἀστικήν σχολήν, ἔχει δὲ καὶ φιλελευθεντικὴν ἀδελφό-
 τητά, τὴν "Ἑλπίδα", πέρυσσι συσταθεῖσαν, τῆς ὁποίας σκοπὸς
 εἶναι ἡ ἐνίσχυσις τοῦ πρὸς τὰ γράμματα ζήλου καὶ ἡ
 βοήθεια τῶν ἀπὸ τῶν μαθητῶν. Καίτοι ἡ ἀδελφότης
 αὕτη ἀριθμᾷ βίον ἑνὸς ἔτους, ἐν τούτοις κατόρθωσε νὰ ἐν-
 δῇ καὶ ὑποστηρίξῃ οὐκ ὀλίγα ὁρατὰ καὶ ἀπορα τῆς
 κομπολόως. Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸ Διουρη-
 τικὸν Συμβούλιον τῆς ἀδελφότητος ταύτης μετὰ τῶν
 ἀπόρων, τὰ ὁποῖα ἐφέτος ἐνέδυσεν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Διδυμοτίχου: Ἀγγέλλομεν
 τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ καλλίστου νέου κ. Ζήση Χ'
 Παπαζοῦ μετὰ τῆς εὐ ἡμένης καὶ χαριτοβόρου
 δεσποινίδος Ἑλένης Ροκίδου. Τοῖς μνηστευθεῖσιν
 ἐγὼ μετὰ ταυτίαν τὴν στέφιν. — Π.

Εἰς Μενελάου: Ἄνο τρυφερὰ ὑπάρχεις, ὁ τῆς
 πόλις συμπαθὴς καὶ εὐελπίς νέος κ. Ἀνδρέας Σε-
 φελῆς καὶ ἡ πολυτέλεια καὶ πολυφρονεῖς δε-
 σποινὴς Μερόση Παροικιστοῦ, ἀνεγὰ καὶ ἀνα-
 δεκτὴ τοῦ ἐκ τῶν μεγαλεμῶρων τῆς πόλεως μας
 κ. Ν. Εὐσταθίου, ἡραβαντιστοῦ. Ραῖνοντες μετ'
 τριαντάφυλλα τοῦ Μῆτι τὸ ταμιασμένον ζευγαράκι,
 ἐγὼ μετὰ αὐτῶν ταυτίαν τὴν στέφιν. — Κ. Μ. Κ.

Σχολικὰ ἐξετάσεις. — Ἀπὸ χθὲς ἤρξαντο καὶ
 τῇ 12 ἰουλίου λήγονται αἱ ἐξετάσεις τοῦ ἐν Φανα-
 ρίῳ Ἑθνικοῦ Ἰωακείμειον Παρθεναγωγίου.

Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Φιλόπορος καὶ Φι-
 λολόγος Ἀδελφότης "Εὐαγγέλιον". — Τὴν προσεχῇ
 Κυριακῇ, ἡ 10 ἰουλίου, δοθῇσεται ἐν Βεηκὸς τοῦ
 Βουλοῦ, ἐν δέσῃ μαγευτικῇ οἰκονομικῇ ἐκδο-
 ρῇ ὑπὲρ τοῦ σοματιοῦ τούτου, ὅπου τυχάνει ὅσον
 ὑποστηρίξει, καθὼς, ἐκτός τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ,
 ὃν ἀνάμνησις ἐκτελεῖ, κατόρθωσις, χάρις εἰς τὴν
 δραστηριότητα τοῦ προεδρίου αὐτοῦ, ν' ἀνοικοδο-
 μήσῃ ἰδίως δοσιναὺς καὶ ἰδιοκτητὴν κτίριον
 ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος,
 ὅπου ὑποτίθεται ὅτι τὸν 300 λυρῶν. Ὅθεν ἐπι-
 καλεῖται τὴν συνδρομὴν τῶν ὑποστηρικτῶν αὐτοῦ,
 οἵτινες σὺν τῇ τέρπει ὑποβοηθοῦσιν, ὅπως εἴπω,
 διὰ τοῦ ὁποῦ αὐτῶν τὸν σκοπὸν, ὃν τὸ σομα-
 τιον τοῦτο ἐπιδιώκει.

Γεωργίου Χρυσόγονος τοπογραφικὸς χάρτης
 τῶν Μητροπόλεων Κασσαρίας, Νεοκαισαρείας,
 Ἀρσας καὶ Ἀγκύρας ὑπὸ κλίμακα 1:500000, πε-
 ριέχων πάσας τὰς ἐν αὐταῖς πόλεις καὶ χωρία, ὅπου
 κατοικοῦνται Χριστιανοί, μετὰ στατιστικῆς ἀκριβε-
 στικῆς τοῦ πληθυσμοῦ, τῶν σχολείων καὶ κατανάτων,
 διοικητικῆς δὲ περιληψῆς: α') Ἐκ τοῦ νομοῦ
 Τραπεζοῦντος τὴν διοίκησιν Τραπεζοῦντος β') τὴν
 ἀνεξάρτητον διοίκησιν Παντίς γ') τὸν νομὸν Κασ-
 σαρινῆς ὁλόκληρον δ') τὴν ἀνεξάρτητον διοίκη-
 σιν Μπόλου ε') τὴν ἀνεξάρτητον διοίκησιν Ἰσμι-
 σι' τὸν νομὸν Σιδρῆς ὁλόκληρον ζ') τὸν νομὸν
 Ἀγκύρας ὁλόκληρον η') ἐκ τοῦ νομοῦ Προῦσης
 τὰς διοικήσεις Ἐρτογοῦ καὶ Κηροπύργου. Ἐκτε-
 νίσται προσχωρῶς δαπάνη τοῦ Σεβασμιωτάτου Μη-
 τροπολίτου Κασσαρίας κ. Ἀμβροσίου. Πρὸς τοῦτοις
 σημειοῦνται ἐν αὐτῇ ἰδιαιτέρας: Ὅλα τὰ ἀρμενι-
 κὰ καὶ τουρκικὰ χωρία, τὰ τοιρῖκα, τὰ μεταλλεῖα,
 αἱ ὁδοί, ἀμειψοὶ καὶ μὴ, αἱ αὐτοδρόμοι, τὰ τα-
 χυδρομεία, τὰ τηλεγραφεῖα, τὰ ὅρια τῶν νομῶν
 τῶν διοικήσεων, τῶν υποδιοικήσεων καὶ τῶν δήμων
 μετὰ τῶν ἑδρῶν αὐτῶν. Τιμὰται γρόσια 10.

Ὁ ὁθωμανικὸς Νομοθεσίος, ἥτοι συλλογὴ καὶ
 μεταφράσις τῶν νέων νόμων τῆς ὁθωμανικῆς
 Λοιπότητος, ἀπὸ τῆς ἀνακρίσεως τοῦ Συντάγ-
 ματος, τῶν ἐπισημοποιήσεων τοῦ Βουλῆς καὶ
 τῆς Γερουσίας καὶ ἐπικυρωθέντων δι' αὐτὴν Διατάγ-
 ματος, ἐκδομένη κατὰ τεύχη (αὐτὸ τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου
 Σκεντερίδου. Ἐξεδόθη τὸ α' καὶ β' τεύχος, ἑκα-
 στον ἐκ σελίδων 64, περιέχοντα πλείετους νόμους.
 Εἰσέρχεται παρὰ τῇ ἐκδότῃ, Γαλατῇ, Μουχαμέ,
 Νομικὸ γάν, ἀρ. 12-13 καὶ εἰς τὸ βιβλαιοπωλεῖον
 Ι. Σελιανίδου, Γαλατῇ.

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ἐν Παρισίοις ἐκδομένη γαλλόφωνος, ἀλλὰ φιλελληνική, "Γροῖσια" συνιστᾷ τὴν σύστασιν ἐν Ἀθήναις Ἀκαδημίας πρὸς λύσιν τοῦ περιβοήτου γλωσσικοῦ ζητήματος καὶ κατὰ τὴν τῆς τρι-
 μίας, τὴν ὁποῖαν διήγειρεν εἰς τὸ ρωμαῖον τὸ ζήτημα τοῦτο.

Καὶ λοιπὸν προτείνει τὸ ἐν λόγῳ περιοδι-
 κὸν τὴν ἀποστολὴν εἰς αὐτὸ παρ' ἐκείνου
 Ἑλλήνων ἢ Ῥωμητῶν καταλόγου περιέχοντος 40
 ὀνόματα—οὔτε περισσοτέρους οὔτε ὀλιγώτερος—
 διὰ τὰς 40 ἑδρας τῆς ἐκπαιτου καὶ προσωρι-
 νῆς ταύτης Ἀκαδημίας.

«Δεινὸν ἢ ἄγνοια», ἔλεγον οἱ ἀγγελοὶ, καὶ
 πόσον εἶχον δίκαιον! Ἡ "Γροῖσια", προτει-
 νουσα τοιοῦτον μέτρον, φαίνεται, ἡ μάλισ-
 συλλαμβάνεται ἐκ' αὐτοφώρου ἀγνοίας τὰ
 πράγματα.

Εἶναι δυνατόν ποτε νὰ συγκροτηθῇ Ἀκα-
 δημία ἀπὸ 40 μόνον προσώπων εἰς τὸ ρω-
 μαῖον!

Ἀλλὰ τότε δὲν θὰ ἔμενε κλειστὸν τὸ ἐν
 Ἀθήναις μέγαρον τοῦ Σίνου ἐπὶ τόσα ἔτη καὶ
 δὲν θὰ ἔλασκον ἐν αὐτῇ φιλέλληνος τοὺς
 ἱστοῦς τῶν αἰ δόξων καὶ δὲν θὰ ἐγείνοντο
 ἐν αὐτῷ ἀρόφας οἱ ποταμοὶ!

— Δὲν δύναται λοιπὸν νὰ ἐρεθίσῃ 40
 Ῥωμητοὶ ἀκαδημαῖοι.

Θὰ ἐρωτήσῃ τις.

Ἀταγε! δὲν θέλω νὰ εἶπω αὐτὸ. Ἐάν
 ἐπρόκειτο περὶ 40 μόνον, τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ
 παρουσάσκει καμμίαν δυσκολίαν. Ἀλλ' ὅπως
 Ῥωμητὸς μὴ ἀκαδημαῖος; Αἱ αὐτοὶ ἀκαδημαῖοι
 καὶ ἡ Συναία Ἀκαδημία ἐν Ἀθήναις μὲν
 κλειστή, αὐτοὶ εἶναι δυσκόλοι, δυσκολοτάτη
 ἡ προτίμησις. Ποῖος νὰ εἰσέλθῃ ἐν αὐτῇ καὶ
 ποῖος νὰ μείνῃ ἔξω;

Ἐκ τῶν πολλῶν παραδειγμάτων, τὰ ὁποῖα
 ἡδυνάμην νὰ φέρω πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ
 δυσχεροῦς μου, εἰλέγω τὰ ἑξῆς:

Εἰς μίαν ἐνομοσχὴν σχολὴν ἡγετὴν ποτε
 συζητήσις μεταξὺ τῶν διαιτητῶν καὶ τῆς
 σεβαστῆς ἐφορείας, ἀποτελούντων ἐκ βασιμα-
 τῆδων, τζανφρεσῆδων καὶ κοινουμιτῆ-
 δων τῆς Μεγάλης Ἀγορᾶς ἐξ ἀφορμῆς τῆς
 λέξεως σχολικός, ἡ ὁποία ἐφέρετο ἐκ τοῦ
 προγράμματος. Ἡ ἀσπαστὴ καὶ πάνσοφος
 ἐφορεία τὸ ἤθελε σχολειακός, καὶ ὁ καινὸς
 κατέληξε εἰς τὴν πύσιν τοῦ φουκαρὰ διευ-

θυντοῦ, ὡς ἀγαμμάτου, διότι ἐπέμεινε εἰς
 τὸ σχολικός.

Ἄλλο:

Εἰς ἄλλην σχολὴν τρομερὰ φιλονεικία συν-
 ἤφθη μεταξὺ τοῦ διδασκάλου καὶ τοῦ σοφοῦ
 ἑφόρου διὰ τὸ ὥρολόγιον τῶν μαθημάτων.
 Ὁ ἑφορὸς τὸ ἤθελεν ὡράριον καὶ οὐκ ὥρο-
 λόγιον. Καὶ ὁ διδάσκαλος, ὀλίγον πεισματά-
 ρης καὶ μὴ ἐννοῶν νὰ ὑποκύλῃ, ἔλαβε τὰ
 παπύτια του.

Ἄλλο:

Ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς περικοπῆς ἐπιστολῆς τοῦ
 μακαρίτου Κάντον πρὸς τὸν Ὀλλανδὸν Κά-
 βητον, προήλθε ποτε συζητήσις μεταξὺ τῶν
 παρ' ἡμῖν διδασκόντων τῆς φιλολογίας καὶ γρα-
 φιστοποιίας εἰς τὰς ἐφημερίδας. Εἰς τὴν συ-
 ζήτησιν ταύτην

προε-
 στρέφεται εἰς τὸ «ἐν τοῖς βαρύνται ἀν ἐνέγ-
 γκαμ», ἀνεμύχθησαν καὶ ἱατροὶ, ἐνῷ δὲν
 ἐπρόκειτο οὔτε περὶ κινήσεως, οὔτε περὶ οἰσι-
 νολόου. Ἐπὶ δ' ἔλαβε μέρος εἰς αὐτὴν καὶ
 ὁ παρρησιόλογος καὶ ἐκείνους καὶ ὁ μοναχ-
 ος, ἡτοιμασέν δὲ νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν ἀγῶνα
 καὶ ὁ κεχαρμένος, ὅτι ὁ ἀγὼν οὗτος παρὰ πᾶ-
 σαν προσδοκίαν κατέλασεν αἰωνιδίας.

Ἄλλο:

Εἰς ἄλλην φιλολογικὴν ἐριδα περὶ τινος
 χωρίου τοῦ Σαβοῦντος, ἀναφερόμενον εἰς
 τὸν γεωγραφικὸν τὸν Κλειόχρον, κατέληξε
 ἀπὸ καὶ αὐτὴν εἰς γραφιστοποιίας, ἀνεμύ-
 χθησαν τὴν τὴν φιλολόγων εἰς γράμματα καὶ
 εἰς κινεμάς.

Τέλος ὁ μακαρίτης Χρ. Παπαδοπούλος, κα-
 θηγητὴς τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἑθν. Πανεπι-
 στημίου, ἐπαύθη ποτε ὡς διευθυντὴς τῆς
 Ἐπιτομῆς Σχολῆς Χάλης ὑπὸ ἐπιστοπῆς
 βουλευτῶν, τῶν ὁποίων εἰς ἡμῖν καὶ ἐπο-
 ροὺς τῆς Σχολῆς, ἡμῖν ἐξέτασται τὰ φιλοσοφι-
 κα καὶ ἀντιγράμματα, τὸ σύστημα τῆς διδασ-
 καλίας τοῦ καὶ τῆς δόξης τῶν αὐτῶν διεισθητῶν,
 εἰς ὅλα τὰτα ἀντιγράμματα καὶ τὰ ἡμεῖς.

Κατοῦν τούτων καὶ ἀπείρουν ἄλλων παρα-
 δειγμάτων, τὰ ὁποῖα ἡδυνάμην νὰ φέρω, δὲν
 πιστεύω νὰ ὑπάρῃ κανεὶς, ὅπως νὰ εἴπῃ ὅτι
 ὁ δυσχερο

ΧΡΗΣΙΑΜΕΝ νὰ λαμβάνωμεν ἐντεῦθεν καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἀπαντήσεις εἰς τὰς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας περὶ τοῦ ἔργου μας ἐξητοῦμεν παρὰ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «**Απ' Όλα**».

Ἀπὸ τοῦδε βλέπομεν ὅτι τὸ δημοψήφισμά μας ἐπέτυχε καὶ μετ' ὑπερηφάνειας ἀντὶς παρατηροῦμεν πόσον παρακολουθοῦσι τὸ «**Απ' Όλα**» οἱ πολλοὶ αὐτοῦ ἀναγνώσται. Ἡμεῖς, ἐνισχυόμενοι ἐκ τῶν ἐνδείξεων ταύτων, ἀντλοῦμεν θάρρος καὶ διδάγματα. Δι' ἐξαιτίας, οἱ ὅποιοι, τυχόν, δὲν εἶδον τὸ προηγούμενον ἡμῶν φύλλον, ἀναδημοσιεύομεν τὰς ἐρωτήσεις, μετὰ τὴν δὴλωσην ὅτι αἱ ἀπαντήσεις γίνονται δεκατὶ μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς Ἰουνίου.

Ἐρωτήσεις :

1. — Τί λείπει ἀπὸ τὸ «**Απ' Όλα**» ;
2. — Τί ἐκ τῶν δημοσιευομένων σὰς ἐνδιαφέρει περισσότερο ;
3. — Ποῖον ἐκ τῶν συνηγανῶν μας προτιμᾶτε καὶ ποῖος σὰς ἀπαρέσκει ;
4. — Ποῖον ἐκ τῶν μὴ συνηγανῶν μας ἐπιθυμεῖτε νὰ προσλάβωμεν ;
5. — Ποία στήλη μας σὰς ἀρέσκει πλεονέκτερον ;
6. — Εἰς ποῖον εἶδος συνιστᾶτε νὰ ἐνδιετριψομεν ;
7. — Εἰς τὴν θέσιν μας τί θὰ διαμένετε ;
8. — Εἰς τί δύνασθε νὰ συμβάλετε ;
9. — Πῶς νομίζετε ὅτι τὸ «**Απ' Όλα**» θ' ἀποκτήσῃ εὐνοϊκὰν διάδοσιν καὶ μεγαλειότητα ἐπιβολήν ;
10. — Ποῖον εὐρωπαϊκὸν περιοδικὸν συνιστᾶτε ὡς πρότυπον διὰ τὸ «**Απ' Όλα**» ;

ΜΑΜΜΕΛΗΣ

Εἰδικὸς στομαχολόγος ἱατρός

Πέραν, 5, δόξ Θεάτρου

Διπλωματικὴ συνδιάλεξις.

— Καὶ ἔχει πολλὰ μέλη ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει «Σύνδεσμος πρὸς συνέταξιν τῶν φυλῶν» ;
— Ἀπεριόριστος. Τελευταίως μάλιστα ἑκατὶς μέλη ἐφημερίσαν οἱ ἀρχισυντάκται τῶν πατριωτικῶν τουρκικῶν ἐφημερίδων «Σιλάχ», «Τόπ», «Σουγκιού» καὶ «Ἀλ Σαντζίκ». Ἀνεπισηπτόν μέλος μετὰ βοῆς ἀνεκηρύχθη ὁ Μουδίσκος τῆς κομῆς Τέστικ τῆς Ἀμασείας...

ΤΟ ΕΠΙ ΓΙΟΥΣΕΚ-ΚΑΛΔΙΡΙΜ ΣΦΡΑΓΙΣΜΟΠΟΙΕΙΟΝ

Κ. Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΤΕΦΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 606 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

τῆς αὐτῆς δόξ.

ΤΟΝ ΔΥΓΟΥΣΤΟΝ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ

ΟΡΓΑΝΩΤΗΣ Θ. ΒΑΛΛΑΖ

Ἡ «προφορικὴ ἀνακοίνωσις».

Ἡ στάσις τῆς Ρωσίας καὶ τοῦ Μαυροβουνίου ἀπέναντι τῆς Τουρκίας. (Δξέμ)

Ἀρόμος μετ' ἐμποδίων.
Καὶ αὐτὸ τὸ ὑπερεπὶδωκε.

(Καλέμ)

Τὰ κυβερνητικὰ μέτρα κατὰ τῆς χολέρας.
Ἐκτιμάζουσι τὴν ὑγειονομικὴν ζωὴν.

(Καλέμ)